

Børnenes Baba

Den indiske forfatterens forord.

Nogle år tilbage fik jeg, ved Sri Sathya Sai Babas Nåde, muligheden for at skrive "Børnenes Baba" på Kannada. Min professor og spirituelle ældre bror, dr. V.K. Gokak opmuntrede mig til at skrive bogen for børn. Jeg skylder også en stor tak til den ærede Sri Narayana Kasturi, og hans berømte bog om Bhagavan.

Nu har jeg den store fornøjelse af at tilbyde de unge Sai devotees "Børnenes Baba" på engelsk. Min hjerteligste tak til min ældre ven og Sai-devotee Sri Janardhan Rao Beedu, og til min niece, Kumari Jayanthi, som hjalp med den engelske oversættelse af min oprindelige Kannada-udgave af "Børnenes Baba", og dermed bidrog til udgivelsen af denne bog. Jeg beder til Bhagavan, at Han skænker dem Sin Nåde.

Mangalore

1. januar 1977.

R.M.Vishwamitra.

Mit forord som oversætter

Jeg synes at bogen er interessant, fordi den rummer vidnesbyrd om nogle af Babas allerførste Gerninger, og er skrevet af en, som har fået det fortalt af dem som virkelig så, og oplevede de første år af Hans tid i denne Avatar.

De fleste bøger, der er blevet skrevet om Baba, handler om forfatterens syn på, og forhold til Baba, og ikke kun om Baba.

Børnenes Baba, med de små dialoger mellem brødrene Radha og Sanjai som jeg har opfundet navnene til, er let at læse, og giver et godt billede af de historiske fakta.

Det er meget vigtigt at stå frit m.h.t. sit personlige forhold til Avataren. Nogle mennesker skal være nær Ham fysisk, andre nær i hjertet og atter andre skal være fjernt fra Ham. Baba har engang sagt: *Hvis jeg kalder en person til mig, kan end ikke ti vilde heste forhindre den person i at komme til mig. Men hvis jeg ikke har kaldt på en person, kan end ikke ti vilde heste få den person til at komme her!*

Jesus Kristus ledte mig til at begynde at søge viden om østens religioner. Jeg stødte konstant ind i billeder, mennesker og bøger som omhandlede hinduisme. Jeg læste Bagavad Gita, og fandt, at der ikke var nogen forskel på Krishnas og Jesus' Lære. Så gik det hurtigt. Jeg blev meget blidt kaldt til Indien og til Baba, hvor jeg virkelig først og fremmest mødte - Jesus!

Jeg har ikke et meget fysisk nært forhold til Avataren, Sri Sathya Sai Baba, men jeg elsker Ham og jeg anser Ham som Alvidende. En Almægtig Inkarnation fra vores Gud-Fader-og Moder, og Han bor i mit hjerte.

Jeg har selv med egne øjne set Baba's Mirakler, Hans skabelse af materielle ting; men det største mirakel er alle de sjælesyge mennesker som på meget kort tid-ofte blot nogle få dage- fuldstændig bliver helbredt og forvandles for alle de tilstadeværendes øjne. Den hjertets og sindets forvandling er for mig det største bevis på at Baba er Alvidende, Almægtig og Alfader.

Jeg har også erfaret, at Sathya Sai Baba Baghavaan kommer sin tilhænger til hjælp, hvis det er tiltrængt, og det er kendt, at Han aldrig glemmer, overser eller svigter sine *devotees*.

Baba er God. Der er ingen fejl, eller onde tendenser i Ham. Han er virkelig Gud Brahman.

Jeg er kristen. Jeg har til min forundring erfaret, at mit kristne liv ikke er blevet forstyrret, ændret eller ødelagt af at være Baba-devotee. Tværtimod.

Jeg har helt uventet fået levendegjort -og har genoplevet- min egen første forelskede, salige tid i den kristne tro. Jeg er nu helt sikker. Kristus er blevet Gud. Han er virkelig Omnipresent, allestedsnærværende, i Guds subtile, ufattelige form.

Det er dét, jeg har fået ud af at besøge Sai Baba i Bharat. Det er essensen af mit kendskab til Sri Sathya Sai Bagavaan Baba.

Når jeg chanter Gayathri mantra, tilbeder jeg med det Herren Jesus Kristus, men rosenkransen hænger jeg bagefter chantningen af de 108 mantraer omkring billedet af Baba. Hvorfor? Fordi Han *er her*. Han lever her *samtidig med mig* på jorden. Han har sandelig krav på min tilbedelse. Min evige Tak.

Jesus gav mig Puttaparthi, Ashramlivet, samhørighed med millioner af tilhængere fra hele verden.

Og Baba gav mig Jesus, Jesus, Jesus!

Og dette er den dejlige historie om Sri Sathya Sai Babas liv, som Hans naboer, skolekammerater og lærere oplevede det, og som Han selv har fortalt Sine Hengivne.

Indhold:

Børnenes Baba-Radha og Sanjai
Barndom
Skolen
Komponist, sanger, skuespiller og danser
Kamalapura
I Urava Konda
Sai Baba-14 år
Hemmeligheden endnu ikke afsløret
Hemmeligheden afsløres
Maya efterladt
Rejsen til Puttaparthi
Karannam Subammas store held
Babas Leelas og Mirakler
Kailas Komite
Prema Sai
Nåde overfor fattige, forkomne og syge
Prashanti Nilayam
Velsignelser til Amrutananda
Lægernes læge
Moder Sai
Døde opvækkes
Højeste Avatar

BØRNEENES BABA

Børnenes Baba-Radha og Sanjai

- Kære lillebror. Radha. Hvorfor sidder du, og er så stille? Hvad tænker du på?
- Kun på, hvorfor min storebror ikke taler med mig. Du lovede at fortælle mig en historie, men nu laver du noget andet. Det var derfor jeg sad stille for mig selv.
- Nåh ja, det er da også sandt. Jeg ville have gjort det for nogle dage siden, men tiden er løbet fra mig, og jeg har ikke fået det gjort. Derfor vil jeg fortælle dig en historie lige nu.
- Det vil jeg meget gerne have. Så, fortæl mig nu en historie!
- Hvad skal det så være for en historie?
- Har du glemt det? Du fortalte mig jo en historie om *Rama*. Og du har også fortalt mig historien om *Krishna-Avataren*. Og så sagde du, at du også ville fortælle mig historien om *Sathya Sai Avatar*. Så fortæl mig nu historien om *Sathya Sai Baba*, ikke Sanjai! Men havde du virkelig helt glemt det?
- Jeg havde ikke glemt det, men jeg ville se om *du* huskede det. Derfor lod jeg som om jeg ikke kunne huske det. Det er det hele. Jeg er jo også selv ivrig efter at fortælle dig historien om vores Swami, men jeg ville være sikker på at du var lige så ivrig efter at høre den.
- Bror! Hvor er du udspekuleret! Kan jeg måske glemme vores Baba? Hver dag synger jeg bhajan. Jeg følger Hans love. Jeg opfører mig som mine forældre siger. Jeg respekterer mine lærere, og de ældste. Jeg taler sandt. Du har sagt til mig, at det er vejen til fremgang for os børn, og hvordan kan jeg gå imod dine ord, eller imod Babas?
- Du er så intelligent! Det er godt! Gud velsigne dig. Vores Swami Sathya Sai Baba er universets Herre. Hør nu Hans historie!
- Jah, Begynd nu! Fortæl mig historien om Ham!

- Vores Baba er et Gude-menneske. Det vil sige *Avatara-purusha*. Alle de tegn, man så ved Krishnas fødsel, kunne også ses ved denne Avatars fødsel. Vi tror, at Sathya Sai Baba er en fuldstændig Avatar. Det vil sige, at Han repræsenterer alle Guder. Før i tiden blev Gud Avatar for at fremme retfærdigheden. Den nuværende Avatar er kommet for at fremme *Sanathana Dharma*.
- Det er rigtigt, bror; for Han opløfter *Dharma*. Han opløfter også sine *Devotees*. Han lindrer mange smerter ved at vise sig for dem, når de beder Ham af et rent hjerte.
- Ja, det er netop derfor Gud kommer til jorden i en menneskelig form. Han passer på Sine børns liv og helbred.
- Ja, Sanjai. Jeg ved det godt; for det jeg har hørt blive fortalt rundt omkring. Men fortæl nu videre!
- Sådan er rygter. De cirkulerer. Men nu vil jeg begynde!

Sathya Sai Baba Avatar	Sandhed(ens) - Guddommelige Moder - Fader Inkarnation af Gud. Guds descent eller nedstigning. Baba siger selv om sin Avatar: <i>Som regel beskrives Inkarnationen af Avataren som en "kommen ned" fra en højere plan til et lavere. Men nej! Når barnet i vuggen græder og vil tages op, bukker moderen sig ned, og tager det op i sine arme. Det, at hun bukker sig ned, er ikke en nedstigning til et lavere plan. Hvis I fortjener det, vil Inkarnationen komme og frelse jer. Hvis I derimod mangedobler jeres fejl, og synker længere og længere ned, hvorledes kan I så blive frelst?</i>
Dharma	retfærdighed.
Rama	7. inkarnation af Vishnu; Avatar
Krishna	8. inkarnation af Vishnu; Avatar
Avatara purusha	Purusha betyder krop. Altså: Avatar Legemliggørelse
Sanathana dharm	Sanathana: den evige, og Dharma: retfærdighed. Altså: den evige retfærdighed.
Devotees	En Devotee er en hengiven; tilhænger. Devotees; pluralis, hengivne; tilhængere.

Babas fødsel.

Sri Sathya Sai Baba blev født i Andrah Pradesh. I Andrah Pradesh findes der et område, som hedder Anantapuura. Indenfor dette område ligger der et gods, som hedder Penukonda, og i Penukonda ligger landsbyen Puttaparthi. I meget gamle dage blev Puttaparthi kaldt *Gollapalli*, som betyder *stedet med mange køer*, og nu skal du høre hvorfor.

Der var mange kvæghyrder i Gollapalli for kvægavl var det, menneskene her levede af. Så skete det engang, at en af kvæghyrdernes køer begyndte at gå op i bakkerne der omkranser Puttaparthi hver dag. Deroppe var der en slange, som drak koens mælk, og den kom derfor hjem med tomt yver. Dette gentog sig dag efter dag.

Da kvæghyrden opdagede at koen aldrig havde noget mælk i yveret, fulgte han en morgen efter den, for at finde ud af årsagen. Han så til sin forbløffelse, at en slange drak mælk fra koens yver, og han blev så arrig på slangen, at han kylede en stor sten efter den, og dræbte den.

Siden den hændelse blev der, på grund af slangens vrede, færre og færre køer og kalve i Gollapalli. Der skød i stedet myretuer op alle vegne. Også selve landsbyen fik færre indbyggere. Så efterhånden blev landsbyen kaldt Puttaparthi, siden den var fuld af myretuer. - På Telugu betyder Puttaparthi et sted, hvor der gror myretuer. Landsbyen opnåede først fremgang efter Babas fødsel.

- Åh! *Nu* forstår jeg, hvorfor landsbyen hedder "Puttaparthi".
- Børn *skal* kende til interessante steder, og til andre gode ting.
I det mindste véd du det nu!
- Ja, men fortæl nu!
- Er du virkelig *så* interesseret? Så hør da historien.

... I fortiden boede der mange vismænd, filosoffer, og *Lærde* i Puttaparthi. Floden Chitravathi, der dengang var vandrig, løb forbi nær ved landsbyen. Ved bredden af floden har vores *Swami*, Bhagavan Sri Sathya Sai Baba, bygget det berømte Prashanti Nilayam, som er Swamis bolig, men også er et tempel for tilhængere.

Swamis fjerne forfædre var konger! De var alle gudfrygtige og fromme mennesker. Hans bedstefader, Kondamaraju, byggede et tempel for *Sathyabharna*. Kondamaraju var en viis mand. Han elskede historier, dans, sang, recitation, og meditation. Og hans barnebarn er vores Baba.

Gollapalli	Stedet, hvor der er mange køer; På dansk: Kosted.
Lærde	Vismænd
Swami direkte.	Herre; Mester. Swami er det Navn de hengivne bruger, når de tiltaler eller svarer Sri Sathya Sai Baba
Sathyabharna	Guddom

- Aha. Så har Swamis bedstefar måske også fortalt *Han* historier?
- Ja, måske; for han elskede Baba meget højt. Ligesom Babas far og mor, Pedda Venkamma Raju og Moder Easwaramma, også gjorde.

... Moder Easwaramma havde allerede fået hele tre børn, før vores Swami kom til verden. Den ældste var en dreng, der hed Sheshamaraju, og så var der de to piger, som hed Venkamma, og Parvathamma.

- Havde Moder Easwaramma ikke nok i tre børn?
- Easwaramma, ville have et lille barn mere, men det var Gud, som gav hende modet til det;

for Swami siger, at Han selv udvalgte Sine forældre længe før Sin fødsel. Så det hele var Hans *Sankalpa*. Hans Vilje.

- Hvordan kunne Easwaramma vide det?
- Lillebror Radha. Det kunne hun ikke vide med sikkerhed. Måske havde hun alligevel en

anelse om det; for hør nu tålmodigt på, hvad det skete.

... Efter de tre børn var født, gik der nogle år. Så bestemte Easwaramma sig for at få endnu et barn. Hun bad Gud om barnet hver dag. Hun udførte også mange Hellige ritualer og Andagter.

I gamle dage var det nemlig en tradition blandt *Bharats* kvinder, at dyrke det Hellige ritual, *Sathyantarayana Vrata* hver eneste fuldmånedag. Sådan gjorde Easwaramma også sammen med Braminen, Karanam Subamma, som var familiens nabo.

Karanam Subamma som kendte til Easwarammas ønske om et barn til, sagde til hende: *når du udfører Sathyantarayana Vrata får du med Guds Velsignelse en søn, som du derfor*

skal kalde Sathyantarayana.

På en af disse fuldmånedage spiste Easwaramma ikke noget indtil meget sent på eftermiddagen, fordi hun udførte Sathyantarayana Vrata i Subbammes hus. Hele familien, og også hendes mand, Pedda Venkamma Raju var meget bekymrede, fordi hun ikke havde spist noget i så lang tid.

Pedda Venkamma Raju sagde, at det ikke hørte nogen steder hjemme, med alle de strenge religiøse ritualer. Men Easwaramma var fast besluttet på at faste. Hun sagde til dem, at de ikke skulle vente på hende, og at hun slet ikke var sulten.

Sathyantarayana Vrata er meget vigtigere for mig, end mad! sagde hun.

Bagefter, da Sathyanarayana Vrata var udført, bragte Karanam Subbamma *Prasadam* til Easwaramma. Først efter at have spist denne *Prasadam*, spiste Easwaramma dagens første måltid.

Kvinderne udførte dengang sådanne ritualer med den største Gudstro, og hengivelse. Gud fik endelig medlidenhed med Easwaramma, og så kom Han Selv, i form af et drengefoster, ind i hendes livmoder. Easwaramma var blevet frugtsommelig.

- Radha, ved du godt, hvorfor Baba ofte taler til sine devotees om det, der skete dengang?
- Nej, storebror Sanjai. Fortæl mig hvorfor.
- Det er fordi, Swami gerne vil have, at hans hengivne skal kende til alle de tegn, der følger

Med en Avatar.

- Nåh! Sådan, at vi kan genkende de mirakler og tegn hos Baba, som vi også kender fra

andre Avatarer? Så fortæl mig noget om de specielle tegn, der viste sig ved vores Baba Avatars fødsel.

... Da der var gået otte måneder af graviditeten, begyndte tamburiner, og trommer der var i huset, nogle gange at spille helt af sig selv. Ingen havde rørt ved dem. De begyndte bare at tromme og spille af sig selv.

Et andet tegn skete et par måneder før Baba blev født. Da kunne der engang imellem blæse en mild vind over Puttaparthi, som bar duften af jasminblomster med sig. Ingen vidste hvor den kom fra.

Også nu om dage kan der pludseligt opstå en lignende blomsterduft i nogle af Babas devotees hjem. Det er et tegn på Babas tilstedeværelse hos dem.

Det tredje tegn jeg har hørt om, var der kun to vidner til.

I midten af landsbyen var der en brønd, hvor alle kom hen efter vand. En dag kom Easwaramma hen til brønden for at hente vand. Pludselig så hun et hvidglødende lys opstå som et lyn og samtidig med det kom der et pludseligt vindstød fra himlen, og lynet for ind i hendes livmoder. Karanam Subbamma, som netop kom ud af sit hus så lynet, der kom ind i Easwarammas livmoder.

Sankalpa	Guds Vilje
Prasadam	en lille ting, eller noget spiseligt, velsignet af Gud eller Guru, og givet til en discipel som et tegn på
velvilje.	
Vrata	Faste
Herren Sathyanarayana	Højeste Væren; Vishnu; Krishna; Barnet Babas givne Navn
Bharat	Indien
Avatar	Descent; Gud der stiger ned på jorden i en fysisk form.

Alle i huset undrede sig meget over disse tegn, og familien spurgte en vismand fra landsbyen, om han kendte noget til sådanne mærkelige fænomener.

Den vise mand svarede, at de skulle regne dem for at være meget gode tegn.

På grund af hans svar, og alle de mærkelige hændelser blev de efterhånden meget spændte på at se det barn, som var på vej. De var ikke urolige mere. De vidste, at noget godt skulle til at ske.

Så kom endelig den store dag.

23. november 1926.

Det var *Akshaya Samvatsaraa's Karthika* mandag.

Easwamma fik veer. Hurtigt sagde hun sine bønner, ofrede, og drak det hellige rituelle vand.

Derefter fødte hun barnet. Det var en dejlig dreng.

Ved solopgang kom Baba, Verdens Lys, til verden som Avatar.

Det er jo naturligt for et barn at græde, når det bliver født. Men dette barn græd slet ikke. Jordemoderen, og de andre fødselshjælpere blev bange for at barnet var dødfødt.

Også Easwamma var meget angst for dette, og uden at nogen så det, kneb hun barnet for at få det til at græde. Men i stedet for at begynde at græde, smilede Han til hende. Alle blev så forundrede over at se dette nyfødte barn smile. Netop i dette øjeblik kom naboen, Subbamma ind i huset.

Hun sagde. *kære Easwamma! Jeg hører, at du har født en søn på et godt og lykkeligt tidspunkt. Må jeg ikke nok se barnet et øjeblik?*

Easwamma svøbte da barnet i et stykke klæde, og lagde det et lille stykke fra Subbamma; for Subamma var Bramin, og i de dage måtte *ortodokse* Braminer holde stor afstand fra andre. Og hvis de kom til at røre ved en anden person, så skulle de straks bade.

Skønt Subbamma var Bramin havde hun ikke sådan et snæversyn; hun tog straks barnet op, og holdt det i sine arme med al den ømhed, og kærlighed, som hun allerede følte for Ham.

Akshaya Samvatsaraa

Karthika mandag

Bramin

Ortodoks

Babas Navnedag

Præst; offerpræst

rettroende

- Græd Swami virkelig slet ikke, da Han blev født, Sanjai?
- Alle børn græder, når de fødes. Du gjorde sandelig, da du blev født; men vores Swami var ikke som andre nyfødte børn. Hans fødsel var så fredfyldt. Men der kom mange flere tegn, som beviser at barnet var Avatar - også efter Hans fødsel.

... Engang begyndte vuggen, hvor Baba lå, at ryste. I den ene side af vuggen så de en stor slange, der havde rejst sig. Da blev de meget forskrækkede, men efter nogle minutter forsvandt slangen, og folkene i huset forstod bagefter, at slangen også blot havde været et tegn. Et godt varsel.

- Sanjai, da Vasudeva bar en kurv på hovedet, og begav sig til *Gokula*, beskyttede en stor slange ham mod regnen.
- Ja, Radha. Du har husket alt, hvad jeg har fortalt dig. Det er godt.

... Babas fødsel havde også indvirket på et menneske som befandt sig langt væk fra Puttaparthi.

Guru Aravind Maharshi, som befandt sig et helt andet sted i Indien, havde i mange år bedt og tryglet Gud, om Han ikke nok ville komme ned på jorden i en menneskelig form.

Den 24. november 1926, dagen efter Easwaramma havde født sin søn, sagde han til sine disciple, *min gæld er nu endelig blevet betalt! Kosmisk Kraft er kommet til jorden i en menneskelig form, som jeg ønskede.*

Baba blev navngivet *Sathyanarayana*, fordi Han blev født under Sri Sathyanarayanans Nåde.

Alle landsbyboerne fik det dejlige barn at se, og sang sange i lovprisning af Ham.

Gokula	Det sted, hvor Krishna boede som hyrdedreng
Vasudeva	Krishna; Excellent god
Kosmisk; kosmos	Verdensaltet; Universel
Sathyanarayana	Sande Almægtige Gud; Vishnu; Et af Krishnas mange Navne; Babas givne Navn
Guru Aravind	
Maharshi	Indisk guru; spirituel lære

Barndom.

Sathya var lidt over 1 år, da Han begyndte at gå og tale.

Han var sådan et sødt og sjovt barn.

Han kunne ikke lide, at blive snavset.

Han ville have hellig aske på sin pande, ovenover en plet af *kum-kum* midt i panden.

Hvis Hans forældre sagde, at Han ikke måtte få dem på, hørte Han ikke efter. Så satte Han dem bare selv på sin pande. Når Hans forældre sang bhajan, så sang Sathya også med, sammen med dem.

Sathyanarayana elskede alle mennesker. Hvis nogen drillede Ham, fandt Han sig bare i det.

Men Han drillede aldrig selv andre. Han havde ikke engang dårlige tanker om nogen.

Han var meget kærlig overfor fattige mennesker. Når som helst en fattig gik forbi ude på vejen, kaldte Han på ham, og gav ham næsten alt, hvad der var i spisekammeret.

Hver gang Han gjorde sådan, blev Hans forældre vrede, og skældte Ham ud.

Så sagde de til Ham, *du får ikke noget mad i dag!*

Engang, da de truede Ham på denne måde, ville Han give dem en lærestreg. Så da Hans forældre lidt efter kaldte på Ham fordi familien skulle spise, nægtede Han at komme til bordet, og sagde til dem at Han skam allerede *havde* spist. Da de spurgte Ham, hvor *Han* havde spist, især da Han ikke havde været udenfor huset, fortalte Han dem, at Han havde spist hos sin bedstefar. Og så holdt Han sine mad-duftende fingre op til deres næse, så de selv kunne lugte det.

Moder Easwaramma opdrog Sathyanarayana med kærlig omsorg.

Tiden gik, og Han blev en stor dreng på 5 år.

Han var da kendt af alle i byen som en *Mithabhashi* og en *Mithahari*.

Easwaramma var forundret over sin søns mærkværdige opførsel. Normalt elsker børn al mad.

Mange børn spiser fisk, og kød. Men Sathya var fuldkommen afvisende overfor ikke-vegetarisk mad. Han ville end ikke gå ind i de huse, hvor mad som indeholdt kød blev tilberedt. Han vidste af sig selv, hvor disse huse var. Derfor kaldte nogle af menneskene i Puttaparthi Ham for *Brahmajnani*.

Da Easwaramma opdagede hans fine kvaliteter, indså hun, at han ikke var noget normalt barn, men et barn der havde en form for Guddommelig natur.

Easwarammas ældste datter Venkamma, kunne også se Guddommeligheden i Sathya. Sammen opdrog de to lille Sathyanarayana med kærlighed. De sang i hengivenhed vuggeviser for Ham, og Han voksede op i meget kærlige, og trygge rammer.

Alle Sathyanarayanans aktiviteter var fantastiske. Ved at ryste sin hånd, kunne Han *materialisere* lige hvad Han ville. Han skabte tit smykker, mad, statuetter, frugt, blomster, og søde sager blot ved at ryste hånden. Når Hans små legekammerater spurgte Ham, hvor Han kunne få alle de ting fra, svarede Han blot: *Jeg har en Landsbyhelligdom!*

Alle de lege, Baba legede i sin barndom, var så vidunderlige. En af dem gik ud på, at Han fik alle børnene til at sætte sig i en rundkreds omkring Ham; så lærte Han dem bhajans, Han selv digtede.

Han lærte dem også, at udføre Hellige Ofre.

Han gjorde dem overraskede og glade, ved at forære dem figurer, kiks, og slik, som han "tog ud" af Sin pose - en tom papirpose, som Han stak sin hånd ned i, og hvor Han kunne skabe tingene.

Hvor kan I ellers købe disse ting, som Jeg giver jer? Spurgte Han dem engang?
Ingen andre steder! indrømmede de.

Sathya betød naturligvis alt for børnene i landsbyen.

*Vores Sathya er ikke en almindelig dreng. Han er vores **Guru!** gik alle børnene og sagde.*

Forældrene til børnene i landsbyen var så begejstrede for Sathyas karakter, og Hans opførsel, og de ønskede alle, at deres egne børn skulle være nøjagtig ligesom Sathya.

Da Swami var næsten 6 år gammel flyttede Han ind hos Sin bedstefader, Kondama Raju.

Det år var der desværre opstået splid og uenighed mellem Kondama Rajus sønner.

Det endte med at de 4 brødre, Pedda Venkamma Raju, Chinna Venkama Raju, Venkatarama Raju og Venkata Subba Raju besluttede sig for, at de ville skilles, og dele jorden imellem sig.

Så spurgte Swamis far, Swamis bedstefader:

Fader, hvem af os vil du nu bo hos?

Bedstefader, Kondamma Raju svarede:

Mithabhasha og

Mithahari

Sathya

Kumkum

Brahmajnani

Materialisere

Moderat i tale og moderat i spisning

Sandhed; kort form for Sathyanarayana, Sai Babas givne navn.

Rødt pulver som anvendes af hinduer ved hellige ritualer, og som kropsdekoration.

En person, der kender Vedaerne, Indiens Hellige Skrifter

Skabe noget ud af ingenting.

Jeg vil ikke bo hos nogen! Jeg vil ikke have noget at gøre med ejendommen! Giv mig blot

Sathya. Det er nok. Han vil se efter mig!

Efter det blev Swami hos Kondama Raju, og hjalp ham.

- Hvordan hjalp Swami ham, storebror Sanjai?
- Tja, Radha, Swami lavede såmænd mad og gjorde pligter i huset, ligesom vi også skal gøre

derhjemme.

... En dag sagde Kondama Raju med et suk til Swamis storesøster: *Åh, Venkamma! Alle mennesker er uvidende om Sathya. De kan ikke se Hans Guddommelige væsen. Han er jo Gud Selv. Han er aldrig sulten, aldrig tørstig. Han har transcenderet både sult og søvn!*

Af og til listede Kondama Raju helt hen til Sathya om natten, for at lytte til Hans åndedræt. Han kunne ikke se noget åndedræt hos Sathya, men hørte alligevel lyden af *"Soham"* udgå fra Ham.

Langsomt bredte rygten sig om Sathya, og alle talte om Ham, hvor de end kom hen. På den måde vidste alle folk alt om Ham. Ikke kun alle folk, som boede i Puttaparthi, men også folk, som boede i landsbyerne omkring Puttaparthi.

Folk begyndte at strømme til Kondamma Rajus hus, for at få Sathya at se.

Hvis man spurgte dem, hvorfor de var kommet, svarede de:

Fordi Kondama Rajus barnebarn, Sathyanarayana er velsignet med Guddommelig Magt. Han kommer til os i vore drømme, og løser vore problemer for os.

Men alle besøgene fik en brat ende, da der udbrød pest og kolera i området omkring Puttaparthi.

Folk var bange for at besøge hinanden, og de var bange for at modtage selv et glas vand fra en anden. Sådan var det dengang.

- Hvorfor var folk så bange for det, Sanjai?
- Det var fordi man kunne dø af de sygdomme, og fordi de spredte sig fra person til person.

... Også bedstefader Kondama Raju var bange for at Swami skulle blive smittet, for alle ønskede at være sammen med Ham, og derfor forsøgte Kondama Raju at holde Sathya inde. Selv Sathyas søstre måtte ikke komme på besøg hos dem. Sathya listede sig alligevel af sted, og når Kondama Raju opdagede det, irettesatte han Ham stille og

sagde til Ham, *Sathya*. *Hvorfor hører du ikke efter, hvad jeg siger til dig? Du må ikke fare sådan omkring. Jeg er så bekymret for dit liv og helbred.*

Og så gik Kondama Raju ud og sagde til alle, at de skulle sende Sathyanarayana hjem, hvis de så Ham ude i landsbyen.

Skolen.

Sathyanarayana kom, som alle sine små kammerater, i forskole.

Han lærte alfabetet ved at skrive det i sandet, fuldstændig ligesom de andre børn; men udenfor skolen forvandlede Han selv til en lærer for sine kammerater.

Han lærte dem ting, som ikke var kendt af noget andet menneske på jorden. Han gav sine kammerater undervisning i *Bhajan* og *Puja*, alt imens Han nærrede dem med Kærlighedens Nektar.

Da Sathya havde gået i forskole i landsbyen i et år, begyndte Han at gå i en anden skole i landsbyen Bukkapatnam, som lå $2\frac{1}{2}$ mile fra Puttaparthi. Sathyanarayana havde egentlig ikke brug for det, da Han i forvejen ved alt, - men Guds Inkarnation må også handle, og opføre sig som et almindeligt menneske. Studerede ikke også Herren Krishna i *Sandipani's Ashram?*"

- Jo, Sanjai. Herren Krishna lærte alle 64 fag på 64 dage ved Gurukula. Det var vist nok en fantastisk bedrift.
- Ja, *det* var det. Men der er ikke nogen grund til at blive overrasket over det; for hvad er der at lære for en, der er *Omniscient*. Alvidende.

Det måtte lærerne i Bukkapatnam hurtigt erkende, at Sathya også var; for hør nu, hvad der så skete:

... En dag i starten af Sathyas ophold på skolen i Bukkapatnam. sad Han ligesom og grublede over noget i klasseværelset. Så beordrede klasselæreren, at alle dem der *ikke* gjorde notater skulle rejse sig. Ærligt rejste Sathyanarayana sig op.

Hvorfor skriver du ikke notater? spurgte læreren.

Undskyld, Hr. Lærer, men der er ikke nogen grund til, at jeg gør notater, for at lære.

Hvis De stiller mig et hvilket som helst spørgsmål, så kan jeg svare på det, sagde Sathya venligt, og smilede venligt til læreren.

Men læreren blev meget vred.

Sådan en næsvis dreng, du er! Stå op på din stol! skreg han.

Baba trådte op på stolen, som læreren havde givet ordre til. De andre børn i klassen blev meget bedrøvede over, at deres *Guru* og kammerat blev tvunget til at stå oppe på stolen. Men der stod Sathya lydigt, medens læreren satte sig bag kateteret og fortsatte sin undervisning.

Timen var til ende. Men skønt læreren hørte klokken ringe ud, rejste han sig ikke op fra sin stol, for at gå.

Læreren, som skulle undervise klassen, i den næste time kom ind i klasselokalet.

Han hed *Sri* Mahaboo Khan.

Sri Mahaboob Khan holdt meget af Sathyanarayana, og regnede Ham også for at være en Guddommelig *Inkarnation*.

Khan *Sahib* så Sathya stå oppe på stolen, og så derefter på lærerens blege ansigt.

Hvad er der mon sket? tænkte han, men højt sagde han til læreren, der stadig sad som klinet til stolen:

De kan godt gå nu. Så tager jeg over her!

Sahib, jeg kan ikke komme op fra stolen. Hvis jeg prøver, kommer stolen med mig, sagde læreren med en lav stemme.

Nogle af drengene hørte det, og sagde i munden på hinanden:

Hvis De lader vores Guru, Sathya, komme ned, så vil stolen nok slippe Dem også.

Også Sri Mahaboob Khan måtte give drengene ret i deres formodning.

Så sagde læreren til Sathya:

Du må godt komme ned nu, Sathya! Og undskyld, at jeg tvang dig til at stå op på din stol!

Sathya kom ned fra stolen, og det befriede læreren fra stolesædet med det samme.

Sådan viste Baba sine Guddommelige kræfter i det små. Det var ikke Hans mening, at ydmyge læreren, men Han udnyttede denne mulighed, for at afsløre sin Guddommelige Magt overfor folk.

Inkarnation	fødsel; liv
Puja	Ceremoniel eller rituel tilbedelse og ofring til Guddommen
Gurukula	Den landsby, hvor Krishna voksede op hos Nanda
Bukkapatnam	Landsbyen ligger 8 km. fra Puttaparthi
Omniscient	Alt vidende
"udtog"	Kopierede; Baba skabte kopier af det Hellige Skrift - husk at i 1930 var der hverken elektricitet eller kopimaskiner i Puttaparthi.
Sandipani	Krishnas lærer.
Herren Krishna	Den ottende inkarnation af Vishnu
Sri	Indisk titel for Hr.

I Bukkapatnam ankom Sathya altid tidligt til skolen. Så satte Han sig gerne under et træ nær ved skolen. Når Hans kammerater ankom en efter en, satte de sig sammen med Sathya. Under træet ved skolen underviste Sathya børnene i puja og bhajan. Han stillede et billede af Herren op, som de kunne synge til, og bede til. Men når skolen skulle begynde, gik Sathya ind, imellem de andre børn.

I skolen var Sathya kendt for sin ærlighed, og ydmyghed. Hans lærere skrev i deres notater, at Sathyanarayana var beskeden, og ydmyg, og altid sagde sandheden. Han var ikke et fjollehoved.

De skrev også:

Sathyanarayana er et forbillede for alle andre. Han er meget dygtig til alle fag, teater, sport, og leg.. Han er blevet valgt til at synge morgenbønnen hver morgen.

Sathya skrev sange i skolen, og Han "udtog" kopier af *Astotharanamavali*, og uddelte dem til sine venner efter skoletid.

Sathya opnåede ikke alene sine kammeraters, men også alle sine læreres kærlighed og beundring.

Janab Mahabub Khan var en af de lærere, der straks så Sathyas Guddommelighed. En anden lærer, som Sathya nogle gange boede hos, var Sri B.Subbannachar.

En tredje lærer, som Sathya besøgte, var Sri V.C.Kondappa. Til ham fortalte Sathyanarayana hele den sande historie om Shirdi Sai Baba, som er Swamis tidligere inkarnation. Sri B. Subbannachar udgav, på grundlag af det, Sathya fortalte ham, bogen "Sree Sayeesuni Charithra".

Vores Swami var kun 9 år på dette tidspunkt.*

Komponist, sanger, skuespiller og danser

Sathya var blevet 10 år gammel. Hans musiske talent begyndte nu for alvor at udfolde sig. Alle blev så begejstrede for Hans sange, dans, og musikudøvelse. De undrede sig meget over, hvordan sådan en lille dreng kunne komponere så iørefaldende sange, og synge så godt.

En nat omkring ved midnatstid gik en procession af børn med orkester, *nagaswara*, og andre instrumenter, gennem Puttaparthis gader. Det var på grund af festligholdelsen af Ramas fødselsdag. Alle kom ud af deres huse, og var meget overraskede over at se deres egne børn i spidsen for et bhajan-optog, med en plakat af Rama foran på en trækvogn. Under plakaten på trækvognen sad Sathya. Brændende kamfer blev ofret foran alle husene, og der blev også ofret kokosnødder.

Da beboerne i Sathyanarayanans hus blev vækket af støjen, kunne de ikke finde Ham i huset. Easwaramma gik udenfor, og fik straks øje på Sathyanarayana, som sad foran på vognen i optoget, og hun spurgte børnene:

hvorfor sidder Sathya der?

Og de råbte straks i munden på hinanden:

Sathya er vores Guru!

Denne begivenhed var begyndelsen på "Pandari Bhajan Group" i Puttaparathi.

"Pandari Bhajan Group" blev dannet af Sathyanarayana og Hans kammerater, og det blev en populær gruppe.

Når der var en Helligdag eller Festival blev der altid vist bhajan og puja af Pandari Bhajan Group. De var meget dygtige. Gruppen blev endda også inviteret til andre byer, for at synge, og vise puja. Sathyas Navn og Rygte bredte sig som en steppebrand til alle landsbyerne i området.

- Bror. Alle de sange vi synger for vores Baba, har han selv skrevet.
- Ja, det har han. Der er hundrede af forskellige bhajans. Ingen andre kan komponere så

iørefaldende melodier, og så gode tekster, som Swami. Og nogle af de bhajans vi synger hver dag i templet har Swami komponeret, da Han kun var en lille dreng, og de bliver sunget af Hans devotees i alle lande.

- Var det derfor, alle kunne lide Ham så godt?
- Ja og nej; for Swami er ren Kærlighed, Sandhed, og Retfærdighed. Det er alt. Alle kan lide

de gode ting i livet. I Swami er der intet ondt eller forkert. Og det kan vi alle mærke, når vi befinder os i Hans nærhed. Kan du ikke også det?

- Jo, det kan du tro, jeg kan. Jeg kan mærke fred og en stor glæde når jeg er nær Ashramen.
- Sådan er det, lillebror, Radha. Men skal vi nu ikke komme videre med historien. Hvis du da

vi/høre mere.

- Jo, storebror Sanjai. Du skal fortælle mig mere.
- Godt! Hør så.

... Baba var en fortræffelig danser og skuespiller. Engang dansede Han Narasimha så naturligt, og så *eksalteret*, at folk *ofrede puja* for at få Ham til at holde op igen. En dag kom der en teatergruppe til Bukkapatnam. Hovedattraktionen i teaterkompagniet var Rushyendramani, en berømt danserinde. Folk fra Puttaparthi og fra andre nærliggende landsbyer var kommet til Bukkapatnam, for at opleve hendes danseshow. Alle var meget spændt, og glædede sig meget til at se dansen. På samme tid havde befolkningen i Puttaparthi besluttet at arrangere en støtteforestilling for at afhjælpe hungersnøden. Der skulle også være en danseoptræden i stykket. Dem, der så Rushyendramanis danse den dag, troede at det var hende, som optrådte. Men den dag var det vores Baba, som dansede dansen, og Han dansede på en meget bedre måde, end den professionelle danser.

Alle kunne lide dansen. For at vise deres taknemmelighed for dansen, ville arrangørerne give danserinden, Rushyendramani en belønning, men da danserinden tog masken af, for at modtage gaven, var det Sathya Selv, der smilende modtog den. Der gik et sus gennem forsamlingen, da de så Sathya; det var ikke faldet nogen blandt publikum ind, at det var vores Swami, som dansede den dans.

Alt dette skete, da Sathya stadig gik i skole nær Puttaparthi, i Bukkapatnam. Men snart var Sathya blevet så gammel, at Han måtte forlade sin skole, og begynde at gå i en ny skole, som lå meget længere væk. Det betød, at Han måtte flytte fra Sin bedstefaders hus, og flytte til Kamalapura, hvor den nye skole lå.

Kamalapura.

Kamalapura var et *taluk*-hovedkvarter i Cuddapahdistriktet. Her kunne børnene fortsætte skolegangen fra 5. klasse til 8. klasse. Sathyas storebror, Sheshamaraju, som boede i Kamalapura, indskrev derfor Sathyanarayana i skolen der. Sheshamaraju boede hos sine svigerforældre, og der skulle Sathyanarayana også bo.

I Kamalapura fik Sathya en jublende modtagelse.

Rygtet om Hans mirakler var nemlig gået i forvejen og havde spredt sig i hele Kamalapura, og da Sathya endelig ankom, var hele byen fuld af vibrerende forventning.

Alle dem, som skulle være Sathyas nye kammerater, og lærerne på skolen holdt derfor forfærdelig meget af Ham helt fra begyndelsen.

- Kunne Swamis bedstefader godt undvære Swami så længe, Sanjai?
- Du er så klog, og betænksom lillebroder Rahda! Kondamma Raju fik hver dag besøg af Swamis moder, Easwamma og Hans søster, Venkamma. De to kvinder kom med mad til den gamle mand. De 3 talte altid sammen om Sathya. Men i alle skoleferier og på de Hellige Festival dage, kom Sathya hjem til bedstefader Kondamma Rajus hus. Alle husene lå jo tæt sammen, må du forstå, og Easwamma og Pedda Venkamma Raju så da også Sathya hver eneste dag, når Han var hjemme på ferie. Men alle Sathyas venner samlede sig hjemme hos Kondamma Raju, og der sang de bhajans og spillede musik, til bedstefaderens store glæde.

... Sathya gjorde stadig næsten hver dag mirakler, men det er ikke alle mirakler, Han har gjort, som er blevet kendt, og det er endnu færre af Hans mirakler, som er blevet nedskrevet.

En dag sang Sathya en sang henne i skolen i Kamalapura. Alle lærerne blev meget begejstrede for det, for Sathya havde en meget smuk sangstemme, og fra den dag måtte Han hver morgen lede *Vedachantningen* på skolen.

Snart blev Han inviteret til at give en koncert af beboerne i Kamalapura. Både på skolen og i landsbyen var Sathyas Navn på alles læber. Byens forældre sagde til hinanden: *alle børn skulle være som Sathya. Sikke en klog, god, kærlig og beskeden dreng, Han er!*

Hans forældre har vel nok været heldige!

Så kom Swamis bror, Sheshama Raju, til Puttaparthi på ferie.

Han besøgte ikke, som så mange andre, Kondama Rajus hus, hvor Sathya var. På det tidspunkt var Sheshama Raju helt og holdent skeptisk overfor Sathya. Han skændtes

med Pedda Venkamma Raju, og krævede, at det ikke skulle tillades nogen, at komme hjem til Sathya og bedstefaderen. Dengang blev en uddannet person respekteret og æret meget højt i landsbyerne. Sheshama Raju var lige blevet uddannet som lærer. Derfor respekterede folkene i landsbyen ham umådeligt.

Han sagde nu til Pedda Venkamma Raju:

Bedstefar! Lad ikke nogen komme i nærheden af den dreng! Han har ingen Guddommelige

kræfter! Det er en eller anden slags galskab, som har besat Ham. Måske lider Han af hysteri!

På denne måde talte han nedladende om Vores Swami. Han besnakkede Sathyas fader, Pedda Venkamma Raju, og fik Sathya med sig til Urava Konda.

Men også i Urava Konda steg kærligheden og respekten for [Sathya](#).

I Urava Konda

Sheshama Raju var blevet ansat på et gymnasium i Urava Konda. Han flyttede derfor fra Kamalapura med hele sin familie, og bragte Sathya med sig til Urava Konda, hvor Han kunne fortsætte skolegangen i *Urava Konda Highschool*.

De lokale børn blev vildt begejstrede, da de hørte at Baba skulle komme til deres by. De dansede af glæde, da de forstod at Sathya, den vidunderlige mirakeldreng, skulle være deres skolekammerat! Alle historierne om Sathyas mirakler var det eneste, man talte om i hele byen.

Sathya blev hurtigt lærernes og de andre børns yndling i skolen, i Urava Konda.

Der var en meget vellidt lærer, som hed Thammi Raju.

Han bad Sathya om at skrive et teaterstykke, som skulle opføres på skolen.

Sathya skrev stykket, som Han blev bedt om. Stykkets titel var: *Gør vi også det, vi siger, vi vil gøre* (Do deeds follow words)

Sathya havde også Selv en rolle i stykket. Alle var meget begejstrede for stykket, og roste det til skyerne for dets moralske og sociale budskab.

Taluk
eksalteret
ofrede puja
Veda chantring

rigmand
opstemt
samlede hænderne foran brystet og lod panden røre jorden
at synge de hellige skrifter som er skrevet på vers

Sathyanarayana gik i skole, og boede hos Sheshama Raju. Men i sin fritid gik Han rundt og gjorde alle glade, som Han altid havde gjort.

En dag skete det, at en vognkusk hest var væk. Han søgte efter sin hest alle vegne, og han spurgte også andre, om de havde set den, men ingen kunne finde hesten nogen steder. Så var der en, der kom i tanke om Sathyanarayana. Han sagde:

der findes en berømt dreng henne på skolen, og han ved alting. Hvis du spørger Ham, kan han sikkert fortælle dig, hvor din hest er.

Vognmanden fandt Sathya, da Han gik hjem fra skolen, og spurgte Ham respektfuldt om, hvor hesten var.

Du vil finde din hest i palmelunden der ligger i udkanten af byen, vær ikke bekymret! svarede Sathya.

Vognmanden gik hen til palmelunden og fik straks øje på hesten, som gik og græssede roligt. Han fik fat i hesten, og da han var kommet hjem, fortalte han historien til alle de andre vognmænd.

Derfor så alle vognmændene nu op til Sathya med stor ærefrygt og kærlighed. De syntes alle, at de var meget heldige, hvis Sathya ville sidde i netop *deres* vogn, og derfor ventede de på en chance for at køre Ham, når som helst Han skulle nogen steder.

Der var en eksercitslærer på skolen. Han var meget opsat på at gøre Sathya til spejder.

Men for at være spejder, skulle eleverne selv købe en uniform, og Sathya havde ikke pengene og bad aldrig nogen om noget. Det vidste hans kammerater alt om. Ingen havde nogensinde været i stand til at overtale Sathya til at modtage noget.

Derfor udtænkte Sathyas kammerater en plan. De skaffede en spejderuniform, og lagde den på Hans pult, så Baba kunne blive spejder sammen med sine kammerater.

Sathya ville ikke modtage tøjet, men på trods af dette blev Han alligevel spejder i en kort periode.

Der blev hvert år afholdt en stor markedsdag i Pushpagiri. Folk fra mange landsbyer kom for at se markedet. Derfor blev det besluttet, at spejdertruppen fra skolen sammen skulle tage til Pushpagiri.

Alle spejderne skulle betale 10 *rupees* til turen. Men vores Swami havde ikke penge til sådan en rejse. Han udtænkte derfor en plan. Han sagde til læreren:

Hr. lærer. Må jeg ikke nok tage alene til Pushpagiri i morgen, og mødes med jer derovre?

Læreren sagde lidt tøvende: *joh, det kan du jo godt.*

Sathya ville nemlig prøve at sælge sine gamle bøger, for at skaffe penge.

Det lykkedes for Ham, og han fik 5 *rupees* for dem.

Med disse penge, tog Han nu sent om eftermiddagen af sted mod Pushpagiri. Han begyndte at gå. Der var meget langt til Pushpagiri. 15 miles. Da det blev aften, lagde Han sig til at sove på bredden af en flod. Men da Han vågnede op næste morgen opdagede Han, at tasken med Hans tøj, som Han havde haft under hovedet, var væk. Han lo blot ad det, og fortsatte sin vandring. Idet Han endelig nåede frem til Pushpagiri, opdagede Han en *anna*, som lå på vejen. Han samlede den op, gik direkte ind på markedet, lagde mønten på lykkehjulet, og vandt på denne måde 12 annas.

Spejderne mødtes nu, og så skulle deres opgaver udføres. Læreren spurgte Sathya, om Han havde fået noget at spise. *Ja, jeg spiste hos min familie*, svarede Sathya, og holdt sin ris-duftende hånd op til lærerens næse. Da læreren lugtedetil Hans hånd, udbrød han,

Åh, hvilken overdådig middag, du må have fået!

Og han gav derfor Sathyanarayana masser af arbejdsopgaver. Sathya udførte alle opgaverne uden at klage, og blev efter den dag regnet for en "mønster-spejder"

- Åh Sanjai! Swami led sådan uden mad. Hvorfor ønskede Han at lide sådan?
- Nej, nej, Radah, det var jo alt sammen Hans egen Vilje. *Han lod som om*, at Han var en

almindelig dreng. Sandheden er, at Han hverken har glæder eller sorger. Det var blot et skuespil, for at forstærke forholdet til alle mennesker; og fordi Han lod sig føde i en menneskelig krop.

... Swami, der nu var 12 år gammel, fortalte stadigvæk ikke nogen, at Han var *Sai Baba*, men alle anså Ham for at være et overmenneske, p.gr.a. Hans Leelas.(Guddommelige lege).

Han kunne skabe hvad som helst med håndbevægelse, men Han lod som om Han var fattig.

Når der f.eks. manglede knapper i Hans skjorte, plejede Han at stikke torne ind som knapper i stedet for.

Der var en butik i landsbyen, som blev ejet af Kote Subbanna.

For at øge salget, fik han Sathya til at komponere reklameslogans, og til at synge dem højt, for at tiltrække kunder. Som belønning gav han Sathya blyanter, tøj, og den slags.

Pundit	Gymnasielærer; lærd person
Seminar	Kursus
Rupee	Indiske møntfod
Anna	Gl. indisk møntfod

Alle respekterede og elskede Sathya. Fattigdommen kom til at virke som et spejl, der reflekterede Hans noble og fine karakter.

Han blev tilbedt af hvert eneste menneske, for sin Visdom.

Sai Baba - 14 år.

Pludselig om aftenen 8.marts1940 faldt Sathya bevidstløs om hjemme hos broderen i Urava Konda. Han holdt sin højre tå i et fast greb med venstre hånd. Alle troede derfor straks, at det var en skorpion, som havde stukket Ham i tåen; Men de kunne ikke finde nogen skorpion i nærheden. Urava Kondas skorpioner var giftige ligesom slangerne. Alle mennesker som samlede sig om den bevidstløse Sathyanarayana var hundeangste for skorpionen, som de tænkte måtte være et eller andet sted i nærheden. Men de så ingen skorpion, og efter et stykke tid åbnede Sathya sine øjne, og var igen ligesom Han plejede at være.

- Swami har måske taget et skorpionbid på sig for en *devotee*, for at skåne vedkommende.

På den måde tager Swami nogle gange en sygdom på sig Selv, for at redde en hengiven.

- Ja, men hør nu, hvad der videre skete.

... Den næste dag faldt Sathya igen bevidstløs om, ligesom Han havde gjort dagen før. Alle, der var i huset blev nu meget bange. Nogle sagde, at det var en reaktion på den foregående dags skorpionstik. Andre sagde, at det skyldtes Urava Kondas lokale Guddoms vrede, og de foreslog, at der skulle ofres kokosnødder og blomster til *Muthyalam*, en lokal Guddom. Nogle familiemedlemmer blev straks sendt af sted for at ofre til Guddommen i templet.

Idet kokosnødden blev slået itu, sagde Baba fra sin seng: *kokosnødden gik i tre stykker!*

Og det var faktisk, hvad den også havde gjort henne i templet.

Nu var der onde tunger, som satte det rygte i gang, at en eller anden ond ånd havde besat huset, hvor Sathya boede.

Sheshama Raju, Sathyas store broder, blev bekymret over at folk snakkede.

Alle slags uddrivelsesmetoder, og påkaldelser blev udført for at jage "den onde ånd" ud; men uden resultat.

Så skete der igen noget med Sathya.

Han begyndte, til alles store undren, at recitere vers fra de Hellige Skrifter.

Han begyndte at prædike spirituel Lære. Han sagde til alle, at de skulle leve på dydens vej. Udføre selvopofrende tjeneste. Hengivelse til Gud og kærlighed skulle være ledetråden i deres liv. Hvis man fulgte en forkert vej, ville man ikke nå målet

for livet, forklarede Han. Men folk rystede på hovedet ad Ham. De tænkte, at Han var blevet tosset, fordi Han, der kun var en 14-årig dreng, prædikede på denne måde.

Sheshama Raju følte, at han var i vanskeligheder, på grund af Sathyas opførsel. Hver dag kom der masser af mennesker, som kendte Sathya og som ville se, hvordan Han havde det. Mange kom med en hemmelig gysen over de mærkelige symptomer Sathya viste, men endnu flere kom i sand kærlighed. Men altid var der mennesker forsamlet udenfor huset.

Sheshama Raju, Sathyas bror, var bange.

Han anede faktisk ikke sine levende råd, og han besluttede sig endelig for at blive af med Sathya så hurtigt som muligt. Han ville sende et bud til Puttaparthi, for at give deres forældre besked om hvad der var sket, og bede dem komme og hente Ham.

Han skulle lige til at sende en elev af sted på cykel med beskeden, da Alvidende Sathya kom hen til ham, og sagde, *hvorfor alle disse besværligheder? Om en halv time ankommer vores forældre hertil.*

Og det var virkelig, hvad der skete. De velsignede forældre ankom inden der var gået en halv time.

Sathyas fader og moder fik medlidenhed med Ham, da de hørte om, hvordan Han havde været besvimet. De tog straks Sathya med til en rigtig læge i byen.

Lægen, som undersøgte Baba sagde til dem, at Hans besvimelse intet havde at gøre med et skorpionstik. Og så var de jo lige vidt. Ingen vidste, hvad Sathyas besvimelser kunne skyldes.

Så fik Sheshama Raju fat på en *eksorcist*. Da denne mand udførte sit arbejde ved at sige Hrim, Hram, Hrum, *Gå væk onde ånd, og alt sådan noget, så Sathya direkte på ham og sagde stille: se, du tjener møjsommeligt til livets ophold, ved at udføre besværgelser overfor mig. Og du kommer her, og truer mig! Vær venlig straks at forlade dette sted. Fold dine hænder, og gå!*

Eksorcisten var overvundet.

Dette er Gud!

Sådan sagde eksorcisten, idet han knælede ned foran Baba. Derefter gik han sin vej.

Hemmeligheden endnu ikke afsløret.

Sathyas forældre syntes, at det var bedst at tage Sathya med hjem til Puttaparthi. Så de tog Ham med sig hjem, i troen på at Gud var den eneste, som kunne hjælpe dem. I Puttaparthi begyndte Baba at give *diskurser* hver dag over et eller andet spirituelt emne, og Han rådede altid folk til at begynde at praktisere, hvad Han fortalte dem. Men ingen forstod Sandheden om Ham. De fortsatte deres spydige bemærkninger *den fjollede dreng talte som en vismand!* De brød sig ikke om, at efterkomme Babas ord.

Han sagde til dem, som ville argumentere: "Hvorfor gøre så meget modstand? Vær rolige!"

Men de fortsatte deres forsøg på at behandle Baba, som om Han var syg.

De bragte Baba til en meget berømt djævluddriver i Kadiri.

Da Baba hævdede, at alle disse "behandlinger" var rent spild af penge og kræfter, tog de det blot som en vanvittig dreng tågetsnak, og forstod ikke sandheden i Hans ord.

Eksorcisten ofrede høns og andre dyr til sin Helligdom, og begyndte uddrivelsen. Han slog Sathya meget hårdt, og straffede Ham på forskellige måder, for at jage den onde ånd væk, som måtte have besat Sathyas krop.

Easwamma græd og sagde, *dræb ikke min lille søn! Åh, vær sød ikke at dræbe ham!* Men eksorcisten tog sig ikke af hendes gråd, og fortsatte processen.

Han lavede sår oven på Babas hoved med en skarp kniv, og så hældte han citronsaft i såret. Denne behandling fortsatte i to dage. Da eksorcisten troede, at den onde ånd stadig var gemt i Baba, puttede han *kalikam*, som er en farlig gift, ind i Babas øjne. Babas ansigt svulmede voldsomt op, og Han mistede synet på begge øjne.

Da de blev alene et øjeblik, gjorde Baba tegn til sin søster Venkamma, som altid var i nærheden af Ham, at hun skulle hjælpe Ham med at slippe ud af eksorcistens klør.

Bring mig disse medikamenter, som jeg nævner, bad Han hende, og Venkamma bragte Ham hurtigt medikamenterne, uden at nogen lagde mærke til det. Da Han smurte dem på øjnene, fik Han hurtigt synet igen.

Da eksorcisten blev klar over, at Sathya havde fået lindring, og kunne se igen, blev han meget vred. Men Sathyas forældre fortalte eksorcisten, at de ville rejse hjem med Sathya.

Efter et par dage, hvor Sathya fik lov til at komme til kræfter igen, rejste de alle fire hjem til Puttaparthi igen. Men nu vidste de ikke, hvad de skulle gøre for at kurere Sathyas sygdom. De følte trods alt, at der var et eller andet i vejen med deres elskede søn.

Sathya komponerede nye sange næsten hver dag, og Han bad børnene om at skrive dem ned, og så sang de sangene sammen.

Af og til sad Han bare så frem for sig.

Hvis en voksen mand, eller en dreng begik en fejl, rettede Han på dem, og frarådede dem at gøre sådan, og så talte Han til dem om, at god opførsel, og gode handlinger var vigtige kvaliteter i et menneske.

Men folk mente, at drengen fuldstændig havde mistet forstanden, og anså Ham for at være sindssyg.

En dag kom en af Sathyas bedstefader, Pedda Venkappa Rajus, venner og besøgte ham. Han sagde:

Angående Sathya ... der en Vaidya i min fødeby, som har en speciel urt. Han presser saften ud af urten, og giver den til den syge tre gange om dagen. Ikke kun sygdomme, men også andre farligere ting, som onde ånder vil forlade kroppen, og løbe væk, ved hans behandling. I skal ikke have disse bekymringer mere. Prøv det engang.

Swamis fader der ønskede, at Sathya skulle blive normal igen på en eller anden måde, fik Sathya til at lægge sig op på en forspændt oksekærre, og begyndte så rejsen til denne *Vaidya*, for at se om han kunne hjælpe.

Da de skulle over floden i nærheden af Puttaparthi, rejste Sathya sig pludselig op i vognen, og udbrød:

Hvorfor al denne ulejlighed! Lad os tage tilbage, så ingen for min skyld skal rejse nogen steder! Idet Han sagde dette, standsede okserne, der trak kærren med det samme! De nægtede at gå et eneste skridt videre. Kusken slog okserne for at gøre dem bange, men okserne rørte sig ikke ud af flækken. Til sidst lagde de sig ned midt på vejen, som om de havde fået besked på at følge Sathyas ordrer. Kusken og alle andre, som kom derhen, kæmpede med okserne i to timer uden held. De kunne ikke køre videre.

Så besluttede PeddaVenkamma Raju at vende tilbage til Puttaparthi, medens han højlydt forbandede sin skæbne. Aldrig så snart han havde besluttet at vende hjemad, før okserne rejste sig op og trak kærren tilbage i fuld fart.

Hemmeligheden afsløres.

Nøjagtigt 2½ måned efter at Baba var faldet bevidstløs om, afslørede Han til alle hvem Han virkelig var.

Om morgenen d. 23. Maj 1940, sad Baba ved huset, og kaldte smilende alle de fremmødte til sig.

Så samledes de alle, i alle aldre omkring Ham. Han gjorde sine karakteristiske håndbevægelser og materialiserede sødt slik, blomster, og alt, hvad de kunne lide. Han delte det ud til dem, og Han spurgte dem:

Kan I få sådanne sager andre steder?

Men, der var straks nogen, som tog anstød. De gik til Babas fader, og sagde:
Din søn, Sathya, Han samler folk omkring Sig, og hypnotiserer dem!"

Babas Fader blev vred, og ærgerlig på Sathya.

Drengen laver ulykker næsten hver eneste dag. Jeg vil standse Hans unoder med det samme, tænkte han; og så tog han en tyk gren i hånden, og gik hen imod Baba!

Hvad er det for noget skidt! Din dårlige opførsel gør, at folk klager over dig, råbte Pedda

Venkamma Raju, og prøvede at komme helt hen til det sted, hvor Baba sad, ved at skubbe folk, der sad omkring Baba til side. Men der var en af dem, som standsede Pedda Venkamma Raju:

Åh,, Sir! Hvorfor maser De Dem ind her. Når De kommer i nærheden af Gud, bør De vaske

Deres fødder!

Hvabba! Prøver De at gøre mig skør også! Jeg skal stoppe denne uting lige på stedet! Pedda Venkamma Raju kom nu helt hen til Baba.

Se Så! Hvem er Du? Sig mig sandheden! - han løftede grenen - Og hvis Du ikke gør, så smadrer jeg dit hoved med denne her! Er Du et spøgelse, en dæmon, en djævel, en Gud, eller en gemen tosse? Sig så sandheden! råbte Venkamma Raju, imens svingede han træstykket som for at slå Baba.

Da forkyndte Baba med høj stemme: *Jeg er **Sai Baba!***

Der blev helt stille.

Brændestykket gled ud af Pedda Venkamma Rajus hånd, og faldt ned på jorden. Dette havde ingen af de tilstedeværende regnet med at høre.

Pedda Venkamma Raju var den første, som genvandt mælet:

Du! Er Du Sai Baba?

Han så alvorligt ind i Babas ansigt.

Ja! Jeg tilhører Bharadwaja Gotra og Apastamba Sutra. Jeg er kommet for at beskytte

Verden. Hold jeres hjerter, og jeres huse rene!

Hvad mener du med det? spurgte faderen Ham igen. Og Baba forklarede:

Jeg har ladet mig føde i din familie, for at opfylde dine forfædres ønske i deres bønner.

Hvis Du er Sai Baba. Hvorfor skaber Du så al den postyr, og alle de problemer for familien? spurgte Pedda Venkamma Raju.

Nogle af dem, der var til stede blev bange, og bad Pedda Venkamma Raju:

Gå ikke i rette med Gud. En anden sagde:

Sai Baba betyder Herre-Gud!

I Puttaparthi kendte kun meget få navnet Sai Baba. Han havde levet for længe siden og kun som et næsten glemt saga om Den Hellige Mand fra Nord.

Men en Devotee huskede pludselig, at der engang havde været en ... han sagde:

Der er vist en gammel Sai Baba devotee ovre i Penukonda. Skulle vi ikke spørge ham.

Derfor tog Pedda Venkamma Raju den nu 14 år gamle "Sai Baba" med til Penukonda, og fandt manden, som havde været Sai Baba devotee for længe siden. Pedda fortalte nu denne mand alt, hvad der var sket i detaljer.

Da manden havde lyttet til hele historien uden at afbryde, sagde han til sidst:

Hvor er denne Sai Baba? Hvor er den dreng, som siger at han er Baba? Find ham, og få ham indlagt på et hospital for sindssyge!

Hvad! Siger du, at jeg er gal? Du er blevet senil! Når den Gud, som du tilbeder, kommer til dig. Siger du så til Ham, at Han er gal!? sagde Baba, idet Han materialiserede Hellig Vibhuthi, og strøede det ud på jorden.

Nu vidste manden, at denne dreng virkelig var Sai Baba!

Sådan havde Shirdi Sai Baba også altid ofret Hellig aske til denne mand, da han var ung, og var Shirdi Sai Babas devotee!

Shirdi Sai

Shirdi Sai Baba levede i staten Maharashtra i landsbyen Shirdi; Han var den forrige inkarnation af vores Sai Baba, og den første af i alt tre Avatarer som bærer navnet Baba. Shirdi Sai Baba fremstillede den vibhuthi, som Sathya Sai Baba manifesterer, ved at brænde ko-gødning på bålet. Denne vibhuthi gav Han til sine disciple til helbredelse af alle slags sygdomme. Shirdi Sai Baba havde en stor skare af devotees, og Han fortalte dem, at Han ville lade sig inkarnere igen kun 8 år efter sin død. Det skete sådan, som Han havde sagt. Sri Sathya Sai Baba blev født nøjagtig 8 år efter Shirdi Baba død i 1918. Shirdi Baba blev 68 år gammel.

Så vendte en lykkelig Pedda Venkamma Raju og Sathya Sai Baba tilbage til Puttaparthi.

Skønt der stadig var nogle få, som betvivlede Sai Babas Avatar, var der stadig flere og flere devotees, som kom sammen, for at synge bhajans sammen med Ham.

Så en dag skete det, at en devotee, under torsdagsbhajan, rejste sig op og bad Baba: *Herre. Swami. Vi vil så gerne se et bevis på at Du virkelig er Sai Baba Avataren. Sathya Sai så på dem. Er det således? Så tag alle de jasminblomster derhenne, og giv dem til Mig.*

Bharadwaja Gotra
Apastamba Sutra
Vibhuthi
disciple.

Slægt af Gudsinkarnationer
Vers og bønner i Yayur Vedaen.
Forunderlig manifestation; vidunderlig; Hellig aske, som Shirdi Sai Baba fremstillede, og gav sine

De gjorde, som Han sagde.

Da Hans hænder var helt fulde af jasminblomster, kastede Han dem alle sammen op i luften. Da blomsterne landede på jorden, dannede de bogstavet:S. En devotee gav Sathya Sai Baba alle jasminblomsterne igen. Igen kastede Baba dem op i luften, og nu dannede blomsterne bogstavet:A på jorden. Og således gjorde de indtil alle bogstaverne SAIBABA havde været skrevet af blomsterne.

Alle, som stadig havde kaldt vores Swami for *Sathya*, vidste nu med sikkerhed, at Han var Sai Baba, og med fornyet tro samledes de hver torsdag for at synge bhajans, og udføre puja, og de tilbad Ham ved at brænde kamfer og ofre blomster til Ham.

Swamis bror, Sheshamaraju tænkte, hvordan vil min bror kunne fortsætte dette? Og hvor længe! Hvad med hans uddannelse? Lad ham bruge torsdagene, som han vil, men han bør i det mindste gøre grundskolen færdig!

Så derfor gennemtrumfede han, at Baba skulle med til Urava Konda igen, og indskrev Ham til skolestart der.

Sathya var på dette tidspunkt allerede en berømt i Urava Konda. Store skarer af pilgrimme begyndte at komme til mirakel-drengens hjem, for at få Hans velsignelse. Forstanderen på skolen samt Babas lærere erkendte Sathyas Guddommelighed. Hans lærer Thammiraju elskede og tilbad Ham.

I Urava Konda kom der en dag nogle lærere fra skolen, for at prøve Babas Visdom. De blev alle venligt modtaget af Baba, som sagde til dem, *Stil alle jeres spørgsmål efter tur. Bagefter vil jeg svare på dem i den rækkefølge, som de bliver stillet.*

Som lovet, da alle havde stillet deres spørgsmål, kaldte Baba dem op, en efter en, og gav dem alle passende svar på alle spørgsmålene i den rækkefølge, de var blevet stillet. Hans svar overraskede dem alle, og de beundrede Ham, og forlod stedet med foldede hænder. De ærede Ham højt.

Nyhederne om Babas mirakler bredte sig, som sagt ud over hele omegnens byer og landsbyer.

Nogle Devotees fra Hospet i Bellary distriktet kom til Urava Konda for at invitere Baba til deres by.

Sheshama Raju sagde ja til invitationen, og i Helligdagene tog de alle til Hospet.

Sathya gav endnu et bevis på Sin Guddommelighed til Sin ældre broder, da de alle tog til Virupaksha templet nær Hospet under Dasara-festivalen. Da Seshama Raju og hele selskabet kom ind i Helligdommen i templet, fandt de til deres store undren, at Sathya stod på Den Hellige Lingams plads, selv om de lige havde efterladt Ham udenfor templet. Han havde ikke ønsket, at gå med selskabet ind. Sheshamaraju blev helt desorienteret, og løb ud - og fandt Sathya udenfor, stående lænet op ad en mur!

Dette var den sidste forunderlige hændelse, som skete før den endelige bekendtgørelse, som Avataren besluttede at udsige om Sin Guddommelighed: at Han er kommet til jorden inkarneret i en menneskelig form for at indvarsle den kommende [Gyldne Tidsalder](#).

Baba gjorde også et andet mirakel om torsdagen i Hospet. En mand, som havde tuberkulose var kommet for at deltage i bhajan. Baba kaldte ham hen til sig, og gav ham noget Udi eller vibhuthi, som Han materialiserede i det samme. Manden kom sig helt af sin sygdom. Baba beordrede ham til at gå en mil, og komme tilbage før bhajan var forbi. Manden gik, og kom løbende tilbage! Han havde ikke mere besvær. Alle var glade og overraskede.

Maya efterladt.

Der var gået tre dage siden Babas hjemkomst fra Hospet. Som sædvanligt tog Han af sted fra huset om morgenen for at gå i skole.

Den dag var der en devotee, en kontorassistent ved navn Anja Neyalu, som kom cyklende på hovedvejen, hvor Baba gik. Han stod af cyklen, og ofrede *Namaskar* til Baba. Den dag så han en lysende krans omkring Babas hoved. Han blev meget lykkelig. Han fulgte Baba helt hen til skolen, trækkende sin cykel, og vendte så om.

Den dag blev Baba ikke ret længe på skolen. Han overvejede alvorligt at stoppe skuespillet. Han tog derfor hjem. Selv om Han kom hjem til huset, gik Han ikke ind. Han blev stående på dørtrinnet, smed sine bøger ind i huset, og stod udenfor meget alvorlig. Sushilamma, Sheshama Rajus kone hørte lyden af bøgerne, der landede på gulvet, og kom ud til døren. Og hvad så hun? Hun så en skinnende glorie om Babas hoved. Åh! Hun var lamslået. Men i det samme kom det fra Baba:

Jeg er ikke mere jeres. Jeg kom for mine devotees skyld. Nu må jeg af sted. Jeg har en

masse arbejde, Jeg skal have fra hånden!

Baba trådte ned fra dørtrinnet, og blev stående udenfor.

Sushilamma vidste ikke, hvad hun skulle gøre. Hun sendte derfor bud efter Sheshama Raju med det samme. Han kom løbende hjem til huset. Også han så glorien omkring Babas hoved. Baba sad stadig udenfor.

Broder! Hvad er der nu? Kom med ind! sagde SheshamaRaju.

Maya er forsvundet, Hr. Der er ikke mere noget slægtskab imellem os. Husk på, at jeg er

Sai Baba! svarede Baba.

Sheshama Raju blev meget ked af, at høre disse ord fra sin bror. Ordene: *der er ikke mere noget slægtskab*, blev ved med at runge i hans øren.

Deres nabo, Narayana Sasthri kom løbende, og Sheshama Raju fortalte ham, hvad Baba havde sagt.

Hvad kunne han sige. Også han så jo glorien omkring Babas hoved, og mærkede den Guddommelige udstråling fra Ham. Han knælede ned foran Baba, og priste Gud for at have fået lov til at opleve et så Helligt Syn.

Nu anede Sheshama Raju ikke sine levende råd.

Vær nu rar at komme ind, Sathya! Kom indenfor i huset! Vær ikke stædig!

Nej! Jeg er ikke mere jeres. Jeg er kommet på grund af mine Devotees. Universet er Mit

Hjem. Jeg begynder Min Gerning i dag! erklærede Baba, og nægtede at gå ind i huset. Men Sheshama Raju fortsatte: *Du er jo nok klar over, at Du ikke må forlade byen. Jeg har bragt Dig hertil, og lovet vore forældre, at jeg nok skulle sørge for, at Du gjorde Din uddannelse færdig. Jeg vil lige med det samme sende bud efter dem. Lad dem komme først! Så kan Du bagefter gøre, hvad Du vill!*

Det er i orden. Jeg skal nok blive i byen, indtil de kommer! beroligede Baba sin kødelige bror, og så begyndte Han at gå over imod Anjaneyalus hus, som lå i udkanten af byen.

Anjaneyalas hus var omgivet af en smuk have. Baba satte sig i hjørnet af haven på en stor sten. Mange mennesker fulgte med Ham derhen, og Baba fik dem til at sætte sig i ordentlige rækker, mænd og kvinder for sig, og de sang:

Manasse Bhajare Guru Charanam

Dusthara Bhava Sagara Tharanam

"Og han skulle skille fårene fra bukkene ..."

Hvilken entusiasme! Hvilken fornøjelse! De nød alle at synge bhajans sammen med Baba. De blev helt revet med af sangene. Og den gode nyhed strøg gennem alle byens gader. *Sathyanarayana kommer ikke i skole mere! Han har begyndt sin mission for at imødekomme sine devotees behov. Men vi andre er herefter ulykkelige drenge!* Sådan sagde Babas kammerater, fulde af en blanding af sorg og glæde. Enkelte af dem kom hen til Baba, knælede ned foran ham og bad ham, *Rejs ikke bort! Vi beder dig blive hos os!*

På denne måde gik der nogle dage. Alle folk i Urava Konda oplevede en dyb salighed og glæde ved Babas nærvær. Skolebørnene kom hver dag hen til Baba i haven, og sang bhajans.

På den tredje dag kom der en fotograf og tog et billede af Baba. Da han gjorde forberedelser til, at tage fotoet, så han en lille sten, foran Baba. For at få frit udsyn ville han fjerne stenen. Men Baba gjorde tegn til fotografen om at lade stenen blive, hvor den var. Fotografen turde ikke gøre andet, end at føje Baba, fordi han var bange for, at han ellers ikke ville få lov til at fotografere ham. Så han tog billedet uden at fjerne stenen.

Stor var hans overraskelse, da han hjemme havde fremkaldt filmen; for den lille sten var ikke på billedet. I stedet var en statue af Shirdi Sai Baba! Den lille sten var blevet til Shirdi Sai Baba.

Fotografen tog billedet med hen til Baba og alle hans devotees, og viste det frem til dem. De præste alle Sai Baba, og var enige om, at der altid skete noget forunderligt og dejligt, når Baba var med i det.

Rejsen til Puttaparthi

I gamle dage kunne det tage helt op til en uge for et telegram at nå fra Urava Konda til Puttaparthi . Derfor sendte Sheshama Raju i stedet for en dreng med besked til deres forældre Pedda Venkamma Raju og Easwaramma om, at de skulle komme til Urava Konda så hurtigt de kunne

Da de ankom, førte Sheshama Raju dem straks hen til Swami.

Easwaramma ilede hen til Baba, og skubbede de mennesker af vejen, som sad tæt omkring Baba. Da hun var kommet helt hen til Baba sagde Han blot, *Åh Maya er ankommet.*

Folk undrede sig over, at Han sagde sådan, og de kiggede på Easwaramma.

Min søn! Hvad foregår der? spurgte Easwaramma, og så på Baba.

Søn? Jeg har virkelig ingen moder eller fader. Alt det er Maya. Illusioner. Hvem tilhører egentlig hvem? sagde Baba smilende.

Åh nej min søn! Hvorfor taler du som en der er blevet vanvittig? Vær nu sød. Vær ikke så

stædig, og kom med hjem! bad Easwaramma.

Men Baba svarede, *Vanvittig?! En, der tror, at Jeg er vanvittig, er det sandelig selv.*

Jeg har jo allerede forkyndt, at Jeg er Sai Baba. Jeg er kommet igen i dette legeme som Avatar.

På trods af gentagne opfordringer og pressioner, nægtede Baba at spise eller gå indenfor i husene.

Til sidst modtog Han dog tre små bidder ris af sin mor, og til hende sagde Han blidt, *Moder! Du har født dette legeme, men Jeg er ikke mere din søn. Maya er forsvundet!*

Dagen efter appellerede forældrene, broder og Babas søstre alle til Ham samtidig: *Hvem du end er. Hvad enten du er i familie med os eller ej. Vi beder Dig om at komme og*

bo i Puttaparthi. Vi lover, at vi ikke vil forstyrre Din Mission. Du kunne fortsætte med at hjælpe Dine devotees derfra. Men Du må blive i Puttaparthi, som vores ledestjerne.

Easwaramma bad Ham med tårer i øjnene, *Sathya! Kom. Lad os tage hjem til Sheshama Raju.*

Så indvilgede Baba da til sidst i at gøre, hvad de bad om.

Men Baba formanede hende, *Hvis I vil have Mig til at komme med jer, så kan Jeg indvilge i at tage med hjem til Puttaparthi og gøre landsbybeboerne der lykkelige. Men Jeg vil ikke acceptere nogen former for indblanding!*

Pedda Venkamma Raju og Easwaramma indså, at de havde været heldige, at have fået bare det igennem.

Folk holdt herefter op med at kalde Ham Sathyanarayana. I stedet kaldte de Ham nu: **Sai Baba**.

Kamalapura-Subbana og borgmester Rama Raju tog initiativ til at afholde en stor afskedsfest for Swami den sidste aften. Alle var ulykkelige over at skulle tage afsked med Baba; de ville føle sig som forældreløse børn når Baba var rejst fra Urava Konda. Befolkningen lavede et optog med pomp og pragt. Processionen vandrede igennem gaderne i Urava Konda, og reciterede hellige vers og sang bhajans. Medens de gik i optoget, ofrede de frugt og blomster og kamferrøgelse til Swami, og deres øjne var blanke af tårer.

Således forlod Baba Urava Konda og alle dens indbyggere, og rejste tilbage til Puttaparthi.

Efter at have sovet nogle få dage i Sin fars hus, og endnu et par dage i Sin onkel, Subba Rajus hus, flyttede Swami permanent ind hos Brahminen, Karanam Subbamma.

Karanam Subammas store held.

Karanam Subamma var en renhjertet kvinde. Hun havde fra Babas spæde barndom troet på, at Han var Herren Krishna. Hun tog sig af Baba med samme inderlige ømhed, som Yashoda tog sig af Krishna.

Baba boede nu hos hende.

Antallet af devotees, som opsøgte Baba, blev større dag for dag. De var ikke tilfredse med kun at tilbede og samles for at synge bhajans om torsdagen. Så de begyndte at tilbede Ham hver dag, hvor de samledes hos Ham og bad og sang. Senere følte de, at det heller ikke var nok, og så begyndte de at tilbede Ham to gange om dagen.

Subamma tog sig af de tilrejsende devotees' fornødenheder og behov. Det var et kæmpe arbejde.

Engang, hvor hun havde lavet mad til 20 personer, skete det, at der kom 50 personer da de skulle gå til bords. Så gik hun hen til Baba, og forklarede Ham om sine problemer.

Så kom Baba med det samme ud i køkkenet, ofrede kokosnødder, og sprøjtede kokosmælken ud over gryderne med mad. Og så gav Han Sin tilladelse til, at der kunne serveres for alle dem, der var kommet. Ved Babas vilje blev den tilberedte mad til 20 personer uendelig. Selv efter at alle 50 devotees havde spist sig mætte, var der stadig mad til 4 personer mere tilbage i gryden.

Det var alt sammen Babas vilje.

Subamma rejste et hus mere foran sin egen bolig, for at give alle de tilrejsende devotees husly. Men som tiden gik, blev dette hus for lille. Og så blev *Bhajana Mandir* bygget af devotees. Det tempel kom til at ligge til venstre for Subammas hus.

Baba vidste, at Subamma ikke ville leve så længe endnu, så derfor arrangerede Han det sådan, at hun nåede at få forskellige Hellige handlinger udført. Da hun til sidst efter mange år var blevet meget svag, bragte hendes familie hende hjem til sig i Bukkapatnam. Men hun havde kun et eneste ønske: at Baba skulle sidde ved siden af hende, når hun skulle dø. Baba havde lovet at opfylde hendes ønske.

Baba var i Bangalore. Karanam Subamma var blevet meget dårligere, men hun havde fuld tillid til, at hendes Herre Krishna-Baba ville komme, når hendes sidste time indtraf. Men Baba tog til Thirupathi fra Bangalore. Subamma som altid chantede Baba, Baba, Baba, blev stille. En udbrød, *Hun er død!*

Nej, hendes legeme er stadig varmt, sagde en anden.

To dage gik, uden at Subamma rørte sig. Til sidst lagde de hende på gulvet, helt overbeviste om, at hun var død.

Så kom Baba endelig, som Han havde lovet. Han gik hen til Subamma, og kaldte, *Subamma?*

Da åbnede Karanam Subamma sine gamle øjne. Hendes hænder, der ikke havde bevæget sig i to dage, rakte ud efter Babas fødder. Baba tog hendes hænder i sine, og knugede dem blidt.

Subamma. Åben munden! hviskede Baba. Han holdt sin hånd hen over Subammas mund, Og fra Hans fingre strømmede Gangesflodens vand ned i hendes mund.

Hun var meget heldig, at få det hellige vand at drikke, som kom ud af Baba.

Så lukkede den hellige fostermoder til Gud, Subamma, sine øjne for sidste gang.

Babas Leelas og mirakler

En dag i 1943 mens Baba stadig boede i Karanam Subammas hjem, kom der en mand, der hed Poojary Lakshmayya til Baba. Han var kommet fra Bukkapatnam sammen med sin ven og hans kone. De havde lejet en vogn, og var kørt til den anden side af Chittavatri floden lige udenfor Puttaparthi. Vennens kone havde lidt af hysteri i to år, og derfor kom de til Puttaparthi for at få Babas hjælp. Da de ikke vidste, hvor Baba boede præcist, var Pooja Lakshmayya gået alene op til landsbyen, medens de andre to var blevet ved floden.

Pooja Lakshmayya så en dreng, der sad udenfor et hus. Han henvendte sig til ham, *Kender du en dreng her i landsbyen, som skulle kunne se ind i fremtiden og som har andre overnaturlige evner? En, som kan helbrede sygdomme, og skabe alt muligt bare*

ved at vifte med hånden? Hvor er Han? Han forklarede kort drengen om sin ven og hans kone, som ventede ved flodbredden.

Nå, Ham! sagde drengen, Jeg skal nok vise dig det. Men gå nu første tilbage til din ven, og hans gale kone. Tag et bad, og kom så tilbage alle tre. Så skal jeg nok vise jer vej til Ham.

Poojary vidste ikke, at drengen han havde talt med faktisk var den dreng med Guddommelige evner, som han ledte efter. Men han vendte imidlertid tilbage til sine venner, og fandt den syge kvinde løbende rundt og sin ven, som sad og så ulykkeligt til. De tog så et rituel bad i floden, og gik herefter sammen op til landsbyen, hvor Baba tog imod dem, og fortalte dem, at det var Ham som var den dreng, de ledte efter. Det var eftermiddag, og alle havde samlet sig for at synge bhajan. Swami kaldte dem til sig, en efter en, talte med dem, og gav dem vibhuthi. Også den syge kvinde og hendes mand kaldte Han til sig.

Ved at vifte med hånden skabte Han vibhuthi, og gav kvinden det i munden. Han valgte en frugt, ud fra den frugt de havde medbragt som offer, og bad hende spise.

Så meddelte Han dem: *Ikke flere problemer herefter! I kan gå.*

Det var Swamis vilje. Samme aften bad kvinden, nu fuldstændig helbredt for sin sindslidelse, sin mand om at gå hen og købe noget ris til aftensmaden. Så ville hun selv gå hen og låne nogle gryder i huset i nærheden. Poojary og hans venner var dybt taknemmelige og lykkelige! De spiste og overnattede i Puttaparthi. Dagen efter rejste de hjem, som Baba havde sagt de skulle.

- fik kvinden mon også vibuthi med sig hjem, Sanjay?

-Ja, det tror jeg bestemt, Radha. Man er virkelig velsignet, hvis man får vibhuthi af Swami. Den helbreder alle slags sygdomme. Hvis Baba vil have, at noget skal ske, så sker det også. Hans *Leelas* er utallige, og det er umuligt, at beskrive dem alle.

... Efter at Templet var færdigbygget boede Baba kun der. Det var i 1944, og Baba var 18 år gammel.

Dengang kom der mange devotees og besøgte Ham fra hele Indien. Han besøgte også nogle gange deres hjem, hvis de inviterede Ham. Når Baba rejste, fulgte nogle af Hans devotees altid med, og der kom nye devotees til, hvor de end kom hen. Engang besøgte Baba Machalipatnam. Her skete der en dag noget meget vidunderligt.

Baba gik ved vandkanten sammen med sine devotees. Pludselig gik Han ud i vandet, og Han blev ved med at gå udad. Da alle skreg og kaldte *Baba!* inde fra stranden, kom Han til syne på himlen som *Sheshahayi*. Da de højlydt priste Ham, var Han pludselig lige ved siden af dem igen.

En anden dag kastede Baba et sølvfad ud i vandet. Og han bad dem alle om at holde godt øje med det. De så nu, hvordan bølgerne bragte sølvfadet ind til strandbredden fyldt med sødt duftende *Amrit*. De smagte alle på det, og følte lyksalig glæde.

Vi tror på, at Baba er inkarnationen af Samtlige Guddommelige Magter. Vi kalder Ham også *Sarvadevatha Swaroopi*. Baba har mange gange vist Sig for en devotee, som den Gud, denne devotee havde tilbedt hele sit liv.

Mange devotees husker en bestemt hændelse, som beviser dette.

Det skete da Baba var 15 år gammel.

En dag kom den kongelige familie fra Mysore til Puttaparthi for at vise Baba ære. Da deres Vaishnava præst, som var med, så *Abhayastha* i Swami, faldt han bevidstløs om på gulvet, og udbrød: *Narasimha!* Da han lidt efter vågnede op igen, lovpriste han Swami, fordi Han havde vist ham Hans guddommelige form Narasimha.

Et andet eksempel på, at Baba er *Sarvadevatha Swaroopi* var dengang der kom en gruppe devotees fra Kamalapura, som bad Ham om at vise nogle mirakler.

Da de spurgte Ham igen, og igen blev Han til sidst blødgjort, og forlangte, *hent Easwamma! Jeg skal vise jer et mirakel.*

Da Easwamma var kommet, fik Baba dem alle til at sætte sig ned.

Så sagde Han, *Se nu!* -og Han forvandlede sig der for øjnene af dem til den ene Avatar efter den anden.

De forsamlede devotees så *Mathsya-* og *Kurma-*Avataren. De fik også visioner af *Samudrah Mathana*. Og de blev alle rædselsslagne over at se *Varaha*.

Easwamma blev bange. Hun råbte i stor angst, *Det er nok! Hold op! Hold op!*

Siden de alle så ud til at være helt stivnede af skræk, viste Baba sig igen for dem som den unge *Sai*, og beroligede dem med Sit nærvær.

Engang klatrede Swami op på et lille bjerg, medens alle de hengivne blev stående nede ved Chitravathi floden. Stående oppe på det lille bjerg, viste Han sine devotees nogle af Sine mange forskellige former. Han viste dem *Ganapathi*, *Shiva*, *Vishnu*. Så lagde Han sine hænder på tamarindtræet, som stod der på toppen af bakken.

Han kaldte på de hengivne og Han spurgte dem efter tur, hvilken frugt de bedst kunne lide, og så plukkede Baba netop den frugt, de holdt af, fra tamarindtræet! Det er derfor det gamle tamarindtræ endnu bliver kaldt *Kalpa Vrasha*.

En anden gang bad Baba sine devotees om at se på Hans skygge på jorden. Han ændrede skyggen, så den forestille alle de 10 Avatarer efter tur.

Nogle gange kom Han til syne for Sine devotees som Herren Krishna, med en fløjte i hånden.

[Baba gjorde alle Sine devotees lykkelige.](#)

Selvom nu Baba velsignede alle dem, der var kommet til Ham, og viste dem Sine Hellige Kræfter, var der stadig mennesker, som tvivlede på Hans mirakler og Guddommelige kræfter. Sri Krishna Machari, en sagfører fra Penukonda kom en dag til Puttaparthi, som havde været hans fødeby. Han kendte alle i byen, og kunne ikke tro på historien, han havde hørt om Sathyanarayana.

Han spurgte Pedda Venkamma Raju, *Hvad er alt det, din søn optræder med. Snyder han folk ved at hypnotisere dem?*

Så gik Pedda Venkamma Raju hen til Baba, og sagde til Ham, *Giv mig et klart bevis på, at det ikke er sort magi, du praktiserer. Jeg bliver bebrejdet for alle Dine aktiviteter.*

Siger I sådan? Lad alle komme herhen! Hvorfor besværer I jer så meget? sagde Baba smilende.

Da alle var kommet tog Baba dem med hen til det gamle Bhajan Mandir.

Baba bad dem om at lukke øjnene. Så førte Han dem ved hånden ind i tempelbygningen én ad gangen. Han stillede dem i højre side af rummet, og bad dem så om at åbne øjnene. Da så de Shirdi Sai Babas grav, med friske blomster og tændte røgelsespinde. Der var også en devotee der sad foran graven. Swami bad dem også om at kigge i det andet hjørne. Der så de Anjaneya Templet, Margosatræet, og også andre steder omkring Shirdi. De var rystede over at have været vidner til dette mirakel.

Så undskyldte sagfører Krishna Machari til Pedda Venkamma Raju, og sagde med foldede hænder, *Din søn har en Visdom og Guddommelige kræfter, som går over al forstand!*

Baba viser Sig i det billede, og under det navn, som passer til Hans Devotees tro. Det er derfor Hans Devotees tilbeder Ham under så forskellige navne som Lakshmi, Durga, Ganessa, Vishnu, Saraswathi og Shiva.

Swami erklærer, at alle bønner der bliver bedt i verden, bliver modtaget af Ham. Han er den Levende form af Alle Guddommelige Væsener.

Sarvadevatha Swaroopi	Sarva;alle. Devatha; guder. Swaroopi; legemliggørelse,inkarnation
Leela	Guddommelig leg eller praksis
Amrit	egentligt; udødelig (fra a+mrytyam;u+død); nektar ; gudespise, der udødeliggør
Abhayahasta	Abhaya; uden frygt, hasta;hånd. Løftede hånd til velsignelse
Narasimha	Den femte inkarnation af Vishnu; Mandeløve
Mathsya	Fiske Avataren
Kurma	Skildpaddeavataren
Varaha	Vildsvineavataren
Samudrah Mathana	kærningen af Livets Hav
Sai	sa;sande, ai;moder= Sande Moder
Kalpa Vraksha	ønsketræet

En dag var der en mand, som jagede og nedskød en tiger udenfor Puttaparthi. Han ville sælge skindet, og forlange mange penge for det. Da han havde flået det døde tigerdyr, kom han ind til Puttaparthi med skindet på ryggen.

Swami kaldte ham hen til sig og sagde, *Alle væsener på denne jord har en skæbne og et formål. De er ikke skabt til at udgøre føde for mennesker eller for at blive dræbt for skindets værdi.*

Swamis milde stemme, og kærlige ord gjorde stort indtryk på jægeren, og han var ikke længe om at fortryde sin handling; men en sådan handling kan ikke gøres om, og derfor var manden meget ulykkelig. Han sagde til Baba, *Fra nu af vil jeg aldrig mere dræbe noget levende væsen, og jeg er Din devotee for altid. Vil Swami ikke nok tage tigerskindet, og derefter tilgive min onde handling?*

Baba indvilgede i at tage skindet, og det selvsamme tigerskind kan stadigvæk ses på gulvet i Babas bolig.

Kailas Komite.

Der var en rig dame i Coorg, der hed Srimathi Sakamma.

Hun ejede en masse kaffeplantager.

Hun var en god, rar og næstekærlig kvinde.

Maharajaen i Mysore havde givet hende tilnavnet Dharma Parayani.

Klokken var 9 om morgenen den dag, og Sakamma var i gang med morgenandagten i sin hus i Somavarpet. Pludselig kom en af husets tjenere løbende ind i bederummet og sagde, *Der er nogen, som holder udenfor i en bil, og herren insisterer på, at komme til at tale med Dem lige med det samme.*

Sakamma rejste sig med et suk.

Hvem er det, der kommanderer sådan med mig? klagede hun.

Hun gik ud, og opdagede en smuk, slank dreng på omkring 16 år med ukæmmet hår, sidde på førersædet i en gammel bil. På bagsædet af bilen, på et dyreskind, sad der en gammel mand med overkroppen dækket af Hellig aske. Der var også et skilt på bilens motorhjul. Der stod Kailas komite på engelsk.

Sakamma gik hen, og inviterede den Hellige mand indenfor, og hun rørte rituellet hans fødder.

Da hun tilbød ham mælk og frugter, svarede han kort, *Det er ikke passende at spise mellem måltiderne.*

Han fremsatte nu sit ærinde. Det drejede sig om, at han ville gøre hende til Æresmedlem af Kailas Komite.

Hun skulle derfor betale 1000 rupis i donation til komiteen.

Sakamma indvilgede, og den hellige mand fik hendes underskrift på en kontrakt, hvor han allerede havde skrevet hendes navn og adresse. Da hun havde underskrevet kontrakten, hentede hun pengene for at betale straks. Men manden stoppede hende.

Han sagde, *Behold pengene og kontrakten her. Jeg kommer senere, og henter dem.*

Derpå tog han af sted i bilen med den unge chauffør bag rattet.

Skønt der nu gik adskillige år, var der ingen nyheder om Kailas Komite. Ingen kom nogensinde til Sakamma for at inddrive pengene.

En dag, da hun var på besøg hos en veninde i Bangalore, så Sakamma vores Swami.

Da hun så Baba, genkendte hun ham som den unge chauffør for Kailas Komite.

Medens hun så på Baba, ændrede han sit udseende for hendes øjne, så han kom til at ligne den gamle hellige mand, som havde siddet på bagsædet af Kailas Komite bilen. Da hun overrasket så på ham, var det Baba igen. Han gik hen til hende, og sagde, *Du*

skylder Mig stadig 1000 rupies, og har gjort det længe. Tilbad du ikke også Mine fædder?

Dette sagde Han, for at fjerne ethvert spor af tvivl fra hendes sind.

Sakamma blev Babas devotee fra den dag, og tilbad Ham med hjertet hele livet ud.

- Broder! Det er så dejligt! Men hvordan kunne Baba fremstå som to personer i den bil?
- For os er det uforståeligt. Men engang, hvor en af Swamis devotees var ved at begå

selvmord, fremstod Han ikke som en eller to, men som hele tre forskellige personer, foruden at Han var i Sin sædvanlige form.

- Vil du ikke godt fortælle mig om det også?
- Lille broder! Swamis Guddommelige lege er talløse. Det er menneskeligt umuligt, at berette eller beskrive alle Hans Leelas. Men jeg vil prøve at fortælle dig om nogle af dem, så godt jeg kan.

... En eftermiddag omkring klokken halv fire lå Baba på sengen her i Puttaparthi, og der var nogle devotees, der sad omkring Ham, og som Han talte med.

Pludselig rejste Han Sig op, og råbte, *Skyd ikke! Skyd ikke!*

Derefter faldt Han tilbage i sengen, som om Han var faldet i dyb søvn eller besvimet. Alle dem, der så det, var meget forundrede over det. De ventede hos Baba.

Efter en halv time, vågnede Baba op. Han sagde straks, *Giv Mig en telegramblanket. Der skal sendes et telegram med det samme.*

Han dikterede telegrammet. Det lød: *Vær ikke bekymret! Din pistol er hos Mig!*

Men så var der en, der påpegede, at ordet *pistol* ikke kunne sendes i telegrammet. Så ændrede Baba det til: *Vær ikke bekymret! Dit instrument er hos Mig!*

Bagefter fortalte Baba ikke noget om, hvad der var sket, selv om Han blev udfrittet. Efter fire dage modtog Swami et brev som svar på Hans telegram. Alle blev bekendt med sagen på grund af dette brev.

Dette er, hvad der var sket:

En militærmand i Bhopal havde fået lede ved livet af ukendte årsager, og ville nu tage livet af sig ved at skyde sig selv. Han tog sin revolver frem, og fyrede en gang op i luften for at kontrollere om den virkede.

Det var dengang Baba stoppede ham ved at råbe, "skyd ikke, skyd ikke". Han var ved at affyre det næste skud, og nu sigtede han på sit hjerte! I det øjeblik var der nogen, som bankede på døren. Selvmordskandidaten stak pistolen ind under sengen, og gik ud og åbnede døren. Udenfor stod en af hans gamle venner og hans kone. De havde en tjener med sig.

Den indledende snak var hurtigt overstået. Så fortalte vennen, at han ville gå over til en anden ven, Kariyas hus, som lå i den næste gade, og han inviterede militærmanden

med derhen senere. Vennen og hans kone og tjeneren, som bar deres bagage gik alle tre igen.

Da de var gået, gik militærmanden tilbage til værelset, og ville hente pistolen ud fra under sengen, men pistolen var væk! Han ledte og ledte efter den, men han kunne ikke finde den igen. Han kunne ikke forstå det. Han tænkte, at det kunne være Baba, der udførte en af Sine Leelas. Hans kone var en stor Baba devotee, derfor kendte han Babas Leelas.

Han forlod sit hus for at gå over og møde sin ven og for at finde Kariyas hus i den næste gade. Men han kunne hverken finde Kariya, eller sin ven og hans følge på den adresse, som de havde oplyst ham om.

Oh Swami! Den Swami er ikke som andre Swamier. Alle disse mirakler bliver udført af Baba, sagde militærmanden, da han senere lå på sin seng.

Lige i det øjeblik bankede det på døren igen. Det var et bud med Swamis telegram.

På den måde reddede Baba Sin devotees liv, selv om han boede tusinder af miles væk, ved at fremstå som tre forskellige personer på samme tid.

Militærmanden lever den dag i dag, og hans navn er Kashinath.

- Bror! Swamis gerninger er så vidunderlige. Han gør store mirakler!
- Ja! Selve universet er Swamis mirakel. Han gør mirakler næsten hver eneste dag for sine

devotees' skyld. Men de bliver ikke kendt af alle mennesker.

- Nej, de forbliver nok mange gange skjult. Men bror, hvad skete der med Sukamma? Hvor er

hun i dag?

- Hun blev Swamis devotee, og fik derfor et meningsfyldt liv. Hun ydede tjeneste til alle

helligdagene og festivalerne i Prashanthi Nilayam såsom Shivarathri, og Navarathri. Hun fik Swamis Nåde. Det var hende, der foreslog Swami, at have en safrangul robe på, sådan at Hans devotees let kunne skelne Ham i en stor menneskemængde. Inden længe begyndte roben at blive fremstillet af fin silke, efter Hans devotees' stærke ønske.

Prema Sai -næste Avatar.

Folk begyndte at kalde Baba for Sathya Sai Baba, fordi Han var inkarnationen efter Shirdi Sai Baba.

Baba erklærede også at Han vil lade sig inkarnere igen som Prema Sai, i staten Karnataka ...

Første gang Baba fortalte om sin næste inkarnation var dengang Han havde fået et slagtilfælde og adskillige hjerteanfald, og var lam i venstre side, ude af stand til at tale i hele 8 dage.

Nåde over for Fattige, forkomne, og syge .

Vores Baba er selve legemliggørelsen af Nåde. Han er medfølelse overfor de svage, syge og fattige mennesker over hele jorden.

I Puttaparthi giver Han først interview til de svage, syge og de gamle mennesker, og lindrer deres smerter.

Normalt siger vi, at Han er borger i Puttaparthi. Men fordi Han i virkeligheden er Omnipresent, og er alle steder på alle tidspunkter, er Han altid sammen med Sine devotees.

Også mange devotees har erfaret dette af og til; hvis nogen kalder "*Swami!*" med hengivelse, så vil Baba være til stede hos den person.

Engang da Swami var 16 eller 17 år gammel, tog Han ind til Infantry road I Bangalore for at besøge en devotee i dennes bungalow.

Mange mennesker kom også for at se Swami, og de medbragte blomster og frugt for at ære Swami.

Da de gik hjem bagefter, talte de indbyrdes om Baba, og gav udtryk for deres beundring for Hans Guddommelige kræfter.

I vejkanten sad en skomager og passede sit arbejde. Han hørte de forbipasserende tale om Baba.

Han var også selv meget ivrig efter at se Baba. Men han var meget fattig, og ikke pænt i tøjet. Alligevel tog han nu mod til sig, og nærmede sig Babas opholdssted.

Han plukkede en fin rose fra en busk nær ved , og gik derefter hen til bungalowen.

Han stillede sig nær ved døren, kiggede ind og fik øje på Swami. Han følte det, som var det Herren Krishna Selv, der sad der. Den Alvidende, Nådige Swami kom ud, og tog Selv imod rosen fra skomagerens hånd.

Skomageren var tamil. Derfor spurgte Baba ham også på tamil, *Hvad ønsker de, Hr?*

Swami er Omniscient. Alvidende. Derfor ved Han, hvilket sprog et menneske taler, og hvilket sprog han kan forstå, og Baba taler altid på netop det sprog under et interview med en devotee.

Skomageren kunne ikke lige finde på, hvad han skulle svare på Babas spørgsmål.

Han stammede blot, *Swami! Vil De ikke nok komme hjem til min hytte?*

Så klappede Swami hans ryg, og svarede, *Selvfølgelig vil Jeg komme!*

Skomageren blev ovenud lykkelig, og knælede ned for Hans fødder. Da han så op igen, var Swami gået ind igen.

Skomageren gik ud og satte sig igen på sin plads i vejkanten og arbejdede videre. Men hele tiden tænkte han på, hvordan Baba kunne komme hjem til ham, når han ikke havde givet Ham sin adresse.

Og de havde jo heller ikke talt om, hvornår Han skulle komme.

Hvornår og hvordan ville han så møde Baba igen?

Medens han sad sådan og tænkte, kom Baba pludselig ud af bungalowen, skyndte sig ind i sin bil og kørte væk. Derfor mødtes de ikke, og tvivlen ville nu ikke forlade ham.

Dagene gik. Skomageren spurgte hver eneste person, der gik til og fra bungalowen, for Baba viste sig ikke på den side af ejendommen.

Flere mennesker lo ad den fattige skomager i vejkanten, *Du må da være tosset! Tror du virkelig, at Baba vil komme til din fattige hytte?*

Skomageren blev dybt såret, men fortsatte med at komme tilbage samme sted og arbejde hver dag.

En eftermiddag kom der pludselig en bil, og den standsede op lige ud for ham!

Han blev først skrækslagen, for han troede, at det måske var politiet, der kom for at anholde ham for at sidde i vejkanten.

Men hvor blev han dog glad da han så at det var Swami!

Swami steg ud af bilen, og kom hen til den pjaltede skomager, klappede ham på ryggen, og sagde,

Kom! Sæt dig ind. Så kører vi hjem til dig.

Skomageren kunne slet ikke tro det. Men han satte sig dog ind i bilen.

Swami gav selv chaufføren besked om skomagerens adresse.

Bilen nåede frem til adressen.

Swami stod ud af bilen, og sammen gik skomageren og Swami ind i hytten. Da der ikke var noget som helst i hytten, ville skomageren gå ud og købe blomster og frugt, men Swami sagde, *Det behøves ikke. Vær rolig!*

Og så materialiserede Swami nogle blomster, frugter og andre lækkerier, og gav dem til skomagerens børn. Dernæst gned Han vibhuthi på alle, der var i hytten, og sagde, *Jeg må af sted igen.*

De tog afsked, og skomageren fulgte Swami over til den ventende bil. Swami talte med ham, og strøg ham over ryggen og sagde beroligende, *Vær ikke bange. Jeg vil altid være med dig.*

Og så kørte Swami bort i bilen. Skomageren følte det, som om det hele havde været en drøm.

Men hele hans familie blev Helliggjort og Velsignet.

Prashanthi Nilayam

Templet i Puttaparthi, hvor Baba nu bor, kaldes *Prashanthi Nilayam*. Det gamle *mandir* var blevet for lille til det stigende antal devotees der kom og besøgte Puttaparthi. Derfor byggede man Prashanthi Nilayam. Byggeriet begyndte i 1948, og blev færdigt i 1950. Siden da har Swami boet i Prashanthi Nilayam det meste af året.

Selv om der er en asfalteret vej til Puttaparthi nu, så var det ikke sådan før i tiden. Man kunne køre til Bukkapatnam i bil, og derfra videre med oksekærre, eller man kunne gå til Puttaparthi.

Selv oksekærrer havde svært ved at komme frem på grund af den sandede jord. Det er ene og alene Swamis Vilje, at der kunne opstå et så stort og smukt tempel i den lille afsides landsby, Puttaparthi.

Da Swami gav tilladelse til, at Prashanthi Nilayam skulle opføres var der en kæmpemæssig sten, som lå ved flodbredden, som blev ramt af lynet og splintredes. De mange stenstykker kunne anvendes til de nødvendige sorte sten til konstruktionen af bygningen, uden yderligere ulejlighed.

Alt sammen Swamis Vilje. Det var også ved Swamis Nåde, at ståldragerne til bygningen blev bragt til Puttaparthi fra Trichinopoly.

Regeringen i Madras gav Swami tilladelse til at anvende dragere, der oprindeligt var transporteret til Trichinopoly til en brokonstruktion. Men dragerne kunne ikke anvendes til denne bro alligevel.

Ståldragerne blev fragtet til Penukonda med tog.

Så kom problemet med at få kørt dragerne fra Penukonda til Puttaparthi ad de snoede små grusveje. Der var ingeniører der kort og godt erklærede det for en umulig opgave, at transportere de tonstunge ståldragerne fra Penukonda til Puttaparthi.

Men når Swami har bestemt noget, så føjer alt sig på en højst mirakuløs måde.

Arbejdet med den overordnede ledelse af byggeriet af Prashanthi Nilayam var blevet betroet en ingeniør fra Ananthapur. En nat mens han lå og sov, var der pludselig en masse støj udenfor hans hus. Han stod straks op, og gik ud for at se. Da han kom

udenfor så han, at der stod en stor kæmpe kran på vejen. Den havde fået motorstop lige ud for hans hus. Han spurgte chaufføren, hvad der var i vejen med motoren. *Motoren er i stykker. Der er nogle dele, der simpelt hen er slidt op. Jeg bliver nødt til at*

sende bud efter nye reservedele fra Bombai. Jeg må telegrafere efter dem.

Jamen vi har nogle ståldragere, som skal transporteres op til Puttaparthi fra Penukonda. Det er til

Opførelsen af Prashanthi Nilayam. Det kan kun gøres med en kran af denne størrelse. Hvis du vil hjælpe os med det, så vil jeg spørge vores Swami, som kan få alt til at ske ved Sin Vilje. Jeg vil straks gå og bede Ham.

Chaufføren indvilgede i forslaget, og ingeniøren tog straks ud til Baba.

Swami. Der er en stor kran der har fået motorstop lige udenfor mit hus. Chaufføren har lovet

At, hvis vi kan hjælpe ham med motoren, så vil han køre ståldragerne fra Penukonda til Puttaparthi.

Nå, sådan. Hvorfor være bekymret over det? Hold dette! sagde Swami, og gav ham noget

vibhuthi, som han netop materialiserede.

Tag dette, og strø det ud over motoren, og bed så chaufføren om at starte den. Alt vil være i

orden! instruerede Swami ham.

Ingeniøren skyndte sig ud til kranen, og gjorde, som Swami havde sagt. Han strøede vibhuthi ud over motoren, og sagde til chaufføren, at han skulle prøve at starte. O hvilket mirakel!

Motoren som havde været brudt sammen, startede som om der slet ikke havde været noget i vejen med den. Chaufføren blev lykkelig, og han var overvældet af Swamis magt. Uden problemer kørte han nu kranen til Penukonda.

Efter at have læsset ståldragerne, blev de kørt til Bukkapatnam, uden uheld.

Herfra kørte den over Karnataka Pallibjerget, over en kanal, og kom til sidst til floden, Chitravathi ved Prashanthi i Puttaparthi. Der kunne kranen ikke komme videre gennem den sandede flodseng.

Prashanthi Nilayam /prasjanti nilæjam/ ;Fredens bolig. Det område hvor templet ligger, og hvor alle devotees opholder sig.ca.1 km².

Mandir tempel.

25 år I Indien har man 1 års fødselsdag den dag, man bliver født Når Baba fejrer 20 års fødselsdag, er Han faktisk 19 år gammel.

Nu kom Baba med det samme til stedet, satte sig ind ved siden af chaufføren, og sagde til ham, at han skulle køre fremad. Chaufføren startede, og kranen kørte over floden, og standsede først da den nåede byggepladsen!

Senere opstod der et andet problem. Det viste sig nemlig også at være vanskeligt at få hejst dragerne op at ligge på bygningens ydermure. De var for tunge.

Baba påmindede dem om, ikke at blive bekymrede over alle disse ting. Han sendte et par lastbiler til Thungabhadra, hvor der var noget andet arbejde i gang, og fik arbejdere derfra til at komme med.

Der blev bundet reb om dragerne, og man begyndte at synge bhajan, og folkene trak langsom, mens de chantede. *Sai Ram, Sai Ram*. Og dragerne blev hejst op, én for én på denne måde, og placeret på bygningen.

På denne måde blev opførelsen af Prashanthi Nilayam gennemført ved Swamis Vilje.

Templet blev indviet 23. november 1950, på Swamis *25 års fødselsdag*✕.

✕25 års fødselsdag: I Indien fejrer man sin 1 års fødselsdag på den dag man bliver født 2 års dag når man har levet 1 år osv.

Velsignelsen af Amrutananda.

På Navarathri deltager Swami i religiøse ritualer. Han udøser vibhuthi, som Han materialiserer i en tom krukke. Han stikker Sin hånd ind i krukken og ud af krukken, som bliver holdt på hovedet af en heldig Devotee, kommer kaskader af hellig aske. Det bliver ved og ved at strømme ud, indtil det danner et bjerg over en meterhøj sølvstatue af Shirdi Sai Baba.

Under *Navarathri* uddeler Swami *sarier* til alle damer, og *dhotier* til mændene - tøj til tusinder af mennesker.

På *Shivarathri* skaber Han *Lingaer* som bliver til i Hans mave. Alle disse begivenheder kan kun fattes fuldt ud, af de lykkelige Devotees, som er til stede og selv oplever dem.

Men ingen kan vide hvornår, og på hvilken måde vores Swami viser Sine devotees Nåde.

Swami fortæller det ikke til nogen; fortæller en far til andre, hvis han giver et eller andet til sit barn? Således er heller ikke Swamis velsignelser til sine hengivne offentliggjort i aviserne.

De kommer kun frem, hvis en person, som har modtaget Hans Velsignelse, eller hvis en, der har set en anden få Hans Velsignelse, vil fortælle om det.

Baba rejste engang til Trichinopoly for at give Sin Guddommelige Diskurs. Her var der nogle mennesker, som gjorde grin med Ham og Hans mirakler.

Da kaldte vores Alvidende Baba på en døvstum dreng blandt de forsamlede devotees. Baba stillede den døvstumme dreng foran mikrofonen, og sagde til ham, *Fortæl os dit navn!*

Den døvstumme tiggerdreng fortalte straks i mikrofonen, at hans navn var Venkatramana!

Hele byen kendte den døvstumme dreng, og vidste, at han virkelig havde været døvstum.

Nu hørte de ham tale efter at have hørt Babas ordre.

Ingen kan beskrive deres store forundring og voksende ærefrygt for Baba.

- På den måde får Baba alt til at ske, som Han har bestemt, Radha.

Hvis Baba berører vand, kan Han lave det om til benzin. Intet menneske er i stand til at forstå Hans magt fuldstændigt.

- Broder! Vil du ikke fortælle mig om dengang da Swami velsignede Swami Amruthananda.

- Jo, nu vil jeg fortælle dig om Amruthananda. Amruthananda var en yogi, som havde lært

Hos Guru Ramana Maharshi i 16 år i Hans Ashram i Thiruvannamala.

Mens han praktiserede Hatha Yoga i ashramen, pådrog han sig astma, som følge af nogle fejltagelser, han begik. Så rejste han til Himalaya, og gjorde bod der blandt munkene i mange år.

Derefter vandrede han fra sted til sted, og talte til alle, han traf på sin vej, om de Hellige Skrifter.

... Så kom *Swami Amruthananda* på sin vandring til Puttaparthi, og her mødte han Baba.

Baba lærte ham den korrekte udførelse af Yoga Shastra.

For at helbrede ham, gav Swami ham noget vibhuthi, som Han materialiserede specielt til Amruthananda. Swami bad derpå Amruthananda om at spise den hellige aske.

En anden dag skabte Swami noget gyldent pulver og gav Amruthananda det at spise.

Senere skabte Swami et kobberfarvet pulver, og gned det ind på Amruthanandas ryg og bryst.

På den måde forsvandt 50 % af sygdommen.

Men Swami gør aldrig noget halvt.

Han fortsatte helbredelsen af Amruthananda.

En dag manifesterede Swami en rod, og bad Amruthananda om at spise den, en anden dag var det en dejlig banan, Han skabte til ham.

Så skabte Swami, ved at gøre viftebevægelse med hånden, nogle grønne blade, som Han lod presse saften ud af.

Denne saft fik Amruthananda nu at drikke.

Ingen vidste, hvor alle disse ingredienser kom fra. Men Swami var ikke færdig endnu. Han gav nogle andre blade til Amruthananda, som han bare skulle spise, som de var. Der var en masse torne på dem. Amruthananda var lidt bange for at spise tornene, så han spurgte Swami, *Skal jeg spise tornene også?*

Er der torne på? Giv dem til mig! sagde Baba, og han gav Ham de tornede blade tilbage.

Baba tog dem, og gav dem straks tilbage til Amruthananda igen med ordene, *Spis dem så nu. Vær ikke bange!*

Amruthananda var meget forundret over nu at finde bladene helt fri for torne. Han proppede dem ind i munden og tyggede. Bladene var meget velsmagende.

Der gik endnu en tid. Så kalde Swami atter på Amruthananda, og sagde til ham, *Tag disse blade fra Himalaya!* Og Han gav Amruthananda halvdelen af de blade Han havde materialiseret.

Da Amruthananda fik tygget et par gange på disse blade fra Himalaya, smagte de meget bittert, så han blev bange for om Swami også ville give ham de resterende blade.

Swami så hans blege ansigt, men sagde alligevel, *Spis også resten her!* og gav Amruthananda de resterende blade.

Nu tænkte Amruthananda, *hvis jeg ikke spiser dem, bliver Swami måske vred på mig.* Så han puttede hurtigt bladene i munden og tyggede. Hvor blev han dog overrasket da han i stedet for de bitre blade, fik den sødeste honningsmag af at tygge på dem.

Stakkels mand! sagde Baba og smilende til Amruthananda.

På denne måde materialiserede og gav Baba medicinen til Amruthananda, og kurerede fuldstændig hans astma.

Swamis Vilje er medicin for alle sygdomme og skavanker. Han helbreder sine Devotees lidelser på mange forskellige måder.

- Sanjai, det var meget godt at Amruthananda fulgte Swamis råd, og blev rask igen.

Hvis Baba vifter sådan med hånden, kan der komme en flaske medicin frem.

- Ja, lille broder, men hvis Han skaber en frugt, så er den frugt ikke en almindelig frugt, men

En slags medicin.

Lægernes Læge.

En velkendt læge fra Madras, doktor A. Ranga Rao var i begyndelsen af sin karriere praktiserende læge i Bhimavaram. Han var dengang en stor tilhænger af Shirdi Sai Baba. Han bad hver dag til Shirdi Sai Baba, for at Han skulle velsigne ham, og gøre ham til en god læge. Ved Sai Babas Nåde fik han en invitation fra Ottawa Universitet i Amerika, som gjorde at han kunne videreuddanne sig. Da A. Ranga Rao kom tilbage til Indien, havde han opnået flere højere grader indenfor sit fag. Han fik arbejde som chefkirurg i Bhimavaram.

Det var på dette tidspunkt at A. Ranga Rao fandt ud af at Shirdi Sai Baba, hans elskede Guru var kommet som Avatar i Puttaparthi. Han blev straks meget interesseret i at møde Baba.

- Sikken en overraskelse for Ranga Rao! Men tog han så straks af sted til Puttaparthi for at se

Vores Swami?

- Åh nej, Radha. A. Ranga Rao måtte blive i Bhimavaram og passe sit arbejde. Men jeg

tror, at han hele tiden tænkte på Baba og tænkte på, hvornår han kunne finde tid til at rejse til Puttaparthi. Swami ved alt om Sine devotees, også før Han har set dem. Han giver dem mange tegn og ledetråde for at kalde dem til sig. Og det var også, hvad der skete i A. Ranga Raos tilfælde.

... En mand og hans kone, Venkanna og Somamma fra Kallayi Village i Godava distriktet kom til A. Ranga Rao på hospitalet, hvor han arbejdede. De kom til ham, fordi Somamma havde mistet synet på grund af grå stær. Sathya Sai Baba havde derfor anbefalet at de kontaktede Ranga Rao, for at hun kunne blive hjulpet.

A. Ranga Rao undersøgte hende. Da han fandt, at hun foruden gigtproblemer havde øjenbetændelse, sagde han, at han ikke så godt kunne operere hendes øjne for den grå stær.

Så sagde Somamma til ham, *Doktor! De må operere mine øjne. Swami som er i Puttaparthi, fortalte mig at Hans gamle Devotee er kirurg på Bhimavaram Hospital, og at jeg skulle opsøge ham for at blive opereret, og få synet tilbage!*

A. Ranga Rao blev meget forundret over at høre dette, og han spurgte Somamma, *Sagde Puttaparthi Baba til dig, at jeg var Hans devotee før i tiden?*

Ja, doktor. Swami fortalte mig, at de også havde opereret min mand. svarede Somamma.

Doktor Ranga Rao var forbløffet! Han tænkte ved sig selv, at dette måtte være den Gud, han havde tilbedt hele tiden. Baba er alvidende. Derfor opererede lægen

Somamma på trods af alt. Operationen gik over al forventning. Somamma fik sit syn tilbage.

Ranga Rao begyndte bagefter, at udspørge Somamma, og hun gav ham nu alle oplysninger om Baba. Hun forærede ham også et fotografi af vores Swami. Doktoren satte straks dette billede i sit andagtsrum lige ved siden af billedet af Shirdi Sai Baba. Åh, hvor han dog ønskede at rejse ned til Puttaparthi for at se Baba. Men han havde desværre ikke mulighed for det på grund af sine forpligtelser.

- Jamen, hvorfor kunne A. Ranga Rao dog ikke bare rejse til Puttaparthi, når han

Ønskede det så meget?

- Det er et mysterium, hvordan Swami med sin kærlighed har magt til at holde en devotee

Tilbage, hvis Han ønsker det. Baba ved, hvornår det er bedst, at en devotee venter lidt med at komme.

Hvis Swami vil have en devotee til at komme, så sker det med det samme. Det har mange devotees erfaret på deres egen krop.

- Alle mennesker er nødt til at adlyde Swami, ikke også Sanjai?
- Ja, Radha. A. Ranga Rao skulle først flytte til en anden by, før han kunne møde Swami på den rette måde. Men hør nu videre.

... Kort tid efter Somamma var blevet opereret flyttede doktor A. Ranga Rao til Madras. Hans børn skulle til at gå i skole i byen, og for deres skyld flyttede hele familien.

Så en dag fik Ranga Rao at vide, at Baba var i Madras, og at Han boede på 3, Surya Rd.

Ranga Rao kørte samme dag med hele sin familie hen på adressen.

Der stod en stor flok mennesker udenfor huset, og skuffet måtte A. Ranga Rao erkende, at det nok ville blive vanskeligt, at komme til at tale med Baba.

Medens han således sad og spekulerede over, hvordan han skulle gribe situationen an, kom sønnen i huset Ishwara hen til bilen, bøjede sig ned og spurgte ind gennem bilruden, *Er De doktor Ranga Rao? Swami beder jer alle om at komme indenfor!* Ranga Raos hjerte sang "*Baba!*", og tårer fyldte hans øjne. Han græd af glæde. De gik nu alle stille ind i huset.

Der inde var Swami.

A. Ranga Rao knælede ned foran Babas fødder.

Baba rejste ham op og tog om ham, klappede ham på ryggen og sagde, *Doktor! Jeg har været med dig, ved din side, i mange, mange år. Det var Mig, som ville have, at I*

flyttede til Madras. Du må ikke være bekymret. Jeg vil altid være hos dig. Du så mig ikke, men jeg har altid været, og vil altid være med dig. Stol på mig!

Doktor A. Ranga Raos hjerte fyldtes af glæde, og han knælede ned, og omfavnede de Fødder, som han havde tilbedt i alle disse år.

Baba sendte også på et tidspunkt en hengiven, Sri Changanlal Shanthi Kuteer fra Madras, til doktor A. Ranga Rao for at blive opereret for grå stær. Swami havde sagt til Sri Changanlal, at han skulle bede om at få operationen klokken 10.00 om formiddagen en bestemt dag. Changanlals hjerte var meget svagt, og han havde også sukkersyge og for højt blodtryk. Desuden havde han også brok i begge sider og skrumpelever. Derfor var det meget risikabelt for ham at komme i narkose. Han havde konsulteret mange forskellige læger, men var blevet afvist af dem alle; hans sygdomme var for alvorlige til, at han kunne hjælpes. Han var et håbløst tilfælde, mente de.

Også A. Ranga Rao ville under normale omstændigheder afvise at operere et så sygt menneske, men siden Baba Selv havde henvist Sri Changanlal, samlede han alt sit mod, og sagde ja, til at operere ham. Han havde fuld tillid til Baba, men han var meget nervøs.

Da Sri Changanlal blev kørt ind på operationsstuen, mærkede Ranga Rao Swamis tilstedeværelse. Han så endda et glimt af Swamis orange kjole og Swamis fødder, lige foran sig, da han selv gik ind ad døren til operationsstuen.

Sri Changanlals tilstand var meget alvorlig, lige inden operationen. Hans blodtryk var steget til langt over grænsen for normalt. Men doktoren begyndte alligevel at operere mens han chantede "*Sai Ram, Sai Ram, Sai Ram*". Alle, som deltog i operationen begyndte nu også at sige "*Sai Ram*", og da forvandlede doktorens hvide kittel sig til orange for deres øjne, og de så alle Swami i doktor A. Ranga Raos krop. Operationen var overstået på få minutter. Og i samme øjeblik operationen var til ende, blev doktorens tøj atter hvidt. På dette tidspunkt fik Baba, som var hos Sine devotees i Puttaparthi, besked om at operationen på Changanlal var overstået.

På denne måde viste Swami sig i kirurgens krop, som den øverste kirurg, eller lægen over alle læger.

Det skete engang, at Baba selv har udført kirurgiske indgreb, og helbredt en devotee. Til disse operationer har Baba skabt sine egne specielle instrumenter.

Instrumenterne blev bagefter givet til en anden kirurg i Andrah Pradesh.

- Alt er så vidunderligt ved vores Swami. Jeg er så glad for, at Han er her hos os. Og jeg har

hørt at Han mange gange har helbredt kræft med Vibhuthi. Han siger bare: *cancer cancelled!* og så er den Devotee helbredt for sygdommen.

- Ja, og Swami vælger forskellige helbredelses-metoder til forskellige mennesker; for engang opererede Swami Selv et menneske!

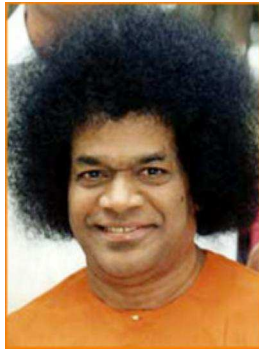
... Patienten var doktor Bhagavanthams søn.

Instrumenterne skabte Swami Selv, som vi har set, at Han skaber vibhuthi og figurer. Næmlig ved at vifte med hånden og tage dem ud af intet.

Disse instrumenter findes den dag i dag hos doktor Bhagavanthams familie. Doktor Bhagavantham var konsulent for det Videnskabelige Råd, som dengang var en gren af forsvarsdepartementet i Indiens regering.

En anden gang, da alle regnede doktor Bhagavantham for at være nær døden af sygdom, og havde mistet alt håb om at han skulle blive rask, kom Swami personligt til Bangalore, og beordrede ham opereret på hospitalet der.

Swami var til stede ved operationen, og ved Sin Nåde blev doktor Bhagavanthams liv reddet. Doktor Bhagavantham er stadig med vores Swami, og tjener Ham som devotee.

Moder Sai

Vi kalder jo, som du ved, Baba for *Moder* og *Fader*, for Baba tager Sig af os som en Moder og beskytter os som en Fader. Det er derfor vi synger:

Jai Durga Lakshmi Saraswathi Sai Jaganmatha!

Sai Jaganmatha Mam Pahi Jaganmatha.

Baba fremstår både som en mandlig og en kvindelig Form.

Vi tror at Gud er Omnipotent, altså Almægtig. Når vi siger *Parvathi Parameshwara*, mener vi at Parvathi er den ene halvdel af legemet, og Parameshwara er den anden halvdel.

Det er også derfor, at Shiva er kendt under Navnet *Ardha Narishwara*.

Således er vores Swami altså både Moder og Fader til os. Han bekendtgjorde, at Han er Avataren af Shiva og Shakti dengang han havde været meget syg af et slagtilfælde.

- Ja, storebror. Dengang Baba holdt en lang tale for sine devotees, og helbredte sig selv.
- Swamis gerninger er uden grænser. Hør engang, hvordan vores Baba hjalp et barn til verden.

... Karuyananda Swami havde grundlagt en hjælpeorganisation i Anantapur distriktet. Denne organisation havde oprettet et hospital med en lille fødeafdeling, et børnehjem, og skole, som kom de fattige og hjemløse mennesker i området til gode. Også spedalske blev behandlet, og plejet godt.

En dag da lederen Karuyananda Swami var på vej ud af ashramen, blev hans opmærksomhed fanget af en højgravid kvinde med et barn ved hånden. Hun kom gående på vejen alene. Karuyananda Swami bragte kvinden ind i ashramen, fik hende indlagt på fødeafdelingen, og anbragte hendes lille dreng på børnehjemmet sammen med de andre børn.

Nu var der på fødeafdelingen sat et stort foto af Sathya Sai Baba. På dette foto, lignede Swami en dame. Derfor plejede alle, der arbejdede på hospitalet at sige Sadhuvamma, når de omtalte fotoet.

Den aften, hvor den højgravide kvinde fødte sit barn, tog alle sygeplejerskerne af sted for at gå i biografen, og lod hende være alene på fødeafdelingen. Hun var endnu ikke begyndt at få veer, og derfor syntes de godt de kunne forlade hende.

Men kort tid efter de var gået, begyndte hun pludselig at få veer. Der var intet personale. Hun blev meget bekymret for, hvordan det skulle gå.

Pludselig, berettede hun detaljeret om senere, havde hun set kvinden på billedet, Sadhuvamma, komme gående hen imod sig fra billedet. Sadhuvamma tog affære og ydede al den hjælp til fødslen, som en jordemoder gør. Da barnet var blevet født og vasket, svøbte Sadhuvamma det i hvidt linned, og lagde det på sengen ved siden af moderen. Så gik Hun ind i et tilstødende værelse, idet Hun lovede at komme hurtigt tilbage.

Da sygeplejerskerne kom tilbage efter filmen, så de til deres store forbløffelse kvinden ligge og sove ved siden af det nyfødte, svøbte barn.

De vækkede blidt kvinden, og spurgte hende hvem der havde hjulpet hende med at føde?

Gode søster! Ser De, der skete det vidunderlige, at Sadhuvamma på billedet der på væggen kom, da det

Begyndte. Hun hjalp mig under fødslen, og gjorde alt så godt. Hun gik ind i det værelse for lidt siden, men lovede at komme ind til mig igen hurtigt. svarede kvinden, og pegede på døren til nabostuen.

Da sygeplejerskerne kom derind, kunne de selvfølgelig ikke se Sadhuvamma eller nogen anden.

Senere, efter de havde talt med kvinden igen, måtte de konkludere, at alt dette var en mirakuløs Guddommelig handling.

Sai Moder, som er de hjælpeløses beskytter, og en ven for dem, der er i vanskeligheder havde virkelig været til stede, og hjulpet barnet til verden. Denne hændelse blev rapporteret og nedskrevet i detaljer af Sri Karuyananda, og fortalt til en stor forsamling af devotees nogen tid senere.

Døde opvækkes.

Dette er endnu et interessant Miraklernes Mirakel, som Swami har gjort. Det skete i december 1971. Der skulle afholdes en kongres for Sri Sathya Sai Samithi i Madras 23. december det år. Fra USA var Walther Covan og hans kone fru Elsie Covan kommet for at deltage i konferencen. Walther var ikke rask. Han blev nødt til at sidde på en stol, mens alle andre sad på gulvet. Sådan kunne han lige nøjagtigt holde ud at deltage i konferencen.

Men 2 dage senere, 25. december tidligt om morgenen, fik Walther stærke smerter i brystet, og faldt omkuld i en stol på hotellet, hvor de boede. Elsie hjalp ham ned at ligge og kaldte dybt rystet på naboen, Srimati Ratanlal. Sammen med en hoteldreng fik de løftet Walther op på sengen. Men Walther var allerede død. De ringede alligevel efter en ambulance, som kom og tog ham med til hospitalet. Her blev Walther igen undersøgt, og blev erklæret død af den vagthavende læge. Hospitalspersonalet stoppede vat i Walthers næse og ører, og der blev lagt et lagen over hans krop. Så blev han transporteret til en tom stue, hvor han blev efterladt sammen med den ulykkelige Elsie.

Hun satte sig til at bede til Sri Sathya Sai Baba. Hun bad Ham om at komme hende til undsætning på denne, den sværeste dag i hendes liv. Og hun sluttede bønnerne med "Lad Din Vilje ske!"

Alt dette skete i tidsrummet fra ca. klokken 03.00 og 07.00 om morgenen, og da klokken havde passeret 7 tog Elsie, sammen med Srimati Ratanlal, af sted til Sri Sathya Sai Babas residens i Madras, for at fortælle ham det sørgelige der var sket, og for at søge Han råd og vejledning.

Baba sagde til Elsie, *Don't fear, when I am here. (Vær ikke bange, for Jeg er her jo.) Jeg vil komme til hospitalet klokken 10!*

Så tog Elsie tilbage til Connemare Hotel i tryk forvisning om, at Baba - lægernes læge - ville tage sig af alt.

Den døde Walther oplevede noget mærkeligt. Baba stod ved siden af ham. Sammen tog de til et sted, hvor der var en retssal. Hundreder af mennesker var forsamlet i denne retssal. Der var også en overdommer. Covans sag blev behandlet af dommeren, som var meget venlig overfor ham

Han rekvirerede alle sagens akter, og de blev bragt ind, og læst op på de forskellige sprog, de var skrevet på, fra de forskellige tider og steder, Walther havde levet. Baba, som var Walthers Konge, førte sagen for ham.

Det fremgik klart af Babas udredning, at Walther i nogle af sine tidligere inkarnationer, havde været kejser, og åndelig leder, og altid havde beskæftiget sig med menneskers velfærd. Baba sagde til dommeren, at Han havde en opgave til Walther, og da Walther endnu ikke havde fuldført sin opgave i livet, skulle han udfries fra døden, og bringes tilbage til Baba.

Walther havde denne oplevelse, medens han lå død på hospitalet, og Baba befandt Sig i Madras,

i Sin residens, sammen med Sine devotees.

Pludselig kom den døde til bevidsthed. Han åbnede sine øjne. Baba var der ikke. Walther var alene. Ingen andre var på stuen. I dette øjeblik viste Baba sig for ham, gav ham vibhuthi, og forsvandt igen.

Da Elsie Covan og Srimathi Ratanlal endelig nåede til hospitalet den formiddag, blev det meddelt dem, at Baba allerede havde været der, og var taget af sted igen.

Da Elsie kom ind på Walthers hospitalsstue, fandt hun ham ved bevidsthed. Walther fortalte hende, at Baba havde været hos ham, og var gået igen lige før hun kom. Også lægen, som havde erklæret Walther for død blev tilkaldt. Han så at Walther levede, og kunne ikke forklare hændelsen.

Baba sagde til doktor Hislop og hans kone, som også var kommet fra Mexico for at deltage i konferencen, *Walther var død, og lægen havde puttet vat i hans næse og ører, og kørt ham ind på en tom stue, og lukket døren. Jeg har bragt ham tilbage til livet. Vær ikke bange!*

Hislop udspurgte ikke Baba om detaljerne, men senere tog han ind til hospitalet, og fik hele historien i alle enkeltheder af fru Covan, og Walther.

Men stakkels Walthers trængsler var endnu ikke ovre.

Han fik tilbagefald to dage efter.

Det var under mødet for kvindernes Mahila Samithi.

Swami holdt en diskurs uden afbrydelser. Doktor Hislop var til stede og sad på verandaen. Efter talen kaldte Baba på Hislop og Appa, og sagde til dem, *Lige nu, medens jeg talte til forsamlingen her, tilkaldte Elsie Covan mig, fordi hendes mands tilstand er forværret. Derfor tog Jeg straks til hospitalet, og hjalp ham.*

Skønt Baba stod og talte til en forsamling, var Han samtidig på hospitalet og hjælpe Walther.

Alle de mennesker, som var til stede undrede sig. De kunne ikke fatte eller tro dette mysterium.

Baba sagde til Hislop og Appa, *I vil ikke nå tilbage hertil før meget sent. Tag denne vibhuthi med til Covan. Giv ham noget af det i munden, og gnid resten ind i huden på hans bryst, og på hans pande.*

Så tog Hislop og Appa af sted til hospitalet med Babas vibhuthi.

Da de ankom, traf de først fru Covan, som straks betroede sig til dem:

Walther blev pludselig meget dårlig, for kort tid siden. Han var død igen, og jeg blev frygteligt bange. Men jeg kaldte på Swami med det samme. Jeg råbte med høj stemme. Walther fik det bedre, da jeg råbte Babas navn, og også jeg følte tydeligt Hans tilstedeværelse!

Efter dette rejste Swami imidlertid tilbage til Prashanthi Nilayam i Puttaparthi.

Hr. og fru Covan blev på hospitalet i Madras, men Hislop fulgte med Baba til Puttaparthi.

Nogle dage senere sagde Baba til Hislop, *Hør! Jeg har i dag modtaget et telegram fra fru Covan. Hr. Walther Covan var atter i fare for at miste livet. Jeg besvarede telegrammet. Hr. Covan vil snart blive udskrevet fra hospitalet, og han vil komme hertil. Det er Min Sankalpa. Min Vilje.!*

Der var selvfølgelig ikke sendt et rigtigt telegram. *Telegrammet* var fru Covans bøn.

Senere, da de alle var samlet igen, sagde Baba til dem, *Hr. Covan var død tre gange, og tre gange måtte Jeg bringe ham tilbage til livet!*

Sådan et omfang er Babas kærlighed til Sine devotees. Sådan beskytter Han Sine hengivne.

Baba sagde engang til Sine devotees, *Tro ikke, at Swami er denne krop. I skulle prøve engang, at "ringe" til Ham, derfra hvor I bor, rundt omkring i verden. Jeg vil altid være hos jer!*

Det var sådan, Swami svarede på fru Covans bøn, og hjalp Walther.

Som Baba havde villet det, kom hr. og fru Covan til Bangalore, og boede på West End Hotel.

Hr. og fru Hislop boede i Puttaparthi, men tog til Bangalore for at besøge dem. De så til deres glæde, at Walther var helt på toppen, og det meddelte de Baba, da de kom tilbage til Puttaparthi. Da der var gået nogle dage, rejste Baba med alle Sine devotees til Whitefield, Hans Ashram ved Bangalore.

Baba kom straks til West End Hotel, og besøgte Covan parret. Han forsikrede fru Covan om, at Walther nu var rask nok til at køre de 20 km. til ashramen hver morgen, og så skulle han tilbage til hotellet til middag, og hvile ud der hver eftermiddag. En dag spurgte Walther Covan Baba, *Swami! Sig mig venligst om retssalen jeg så, og min sag, og Dit forsvar af mig, alt det, jeg Oplevede efter min død. Var det min fantasi eller sindbilleder? Hvorfor tvivler du på det nu? Erfaringen er en Sand oplevelse, og ikke en illusion!* forsikrede Baba.

I Bangalore sad Walthers læge Sri Jnaneswaran og studerede Walthers tilfælde. Han havde rekvireret Walthers sygejournal fra USA, og han sammenlignede de amerikanske lægers diagnose og undersøgelsesresultater med sine egne. De amerikanske resultater viste svær diabetes og andre alvorlige tilstande. Han kunne næsten ikke tro sine egne øjne. Ikke alene var sukkersygen helt helbredt. Også andre sygdomme, Walther havde lidt af, var nu helt væk. Lægen forklarede det senere med disse ord: *Kun den Hellige Baba, ja, kun Gud Selv kan gøre dette!*

Walther fortalte glædesstrålende alle, at hans liv var forandret: *Før var jeg fuld af ængstelse, men nu efter at være blevet kaldt tilbage til livet ved Guds Barmhjertighed, efter at være blevet befriet for mine sygdomme, er jeg fyldt af entusiasme og gåpåmod.* Han var lykkelig for at fortælle om Babas Guddommelige Mirakel.

Senere bad Jack Hislop Sri Damodar Rao, som er højesteretsdommer i Madras om tilladelse til at indhente alle dokumenter vedrørende Walther Covan fra hospitalerne. Han fik tilladelsen, og hændelsen blev også registreret i hospitalets arkiv.

- Tænk, Sanjai! Selv amerikanerne er blevet Swamis hengivne.
- Lille bror. Swamis devotees findes i Amerika, England, Afrika, Ceylon, Malaysia, og alle

Andre lande i verden. Der findes også mange steder Sri Sathya Sai Samithi - grupper. Alle disse steder er der også sket mirakler, ligesom der er her.

Højeste Avatar

Miraklerne fra Swami sker automatisk på grund af Hans Guddommelige Kraft. Disse Mirakler er Swamis "visitkort", og tjener til at bevise overfor os, at vores Swami ikke er et almindeligt menneske, men Højeste Avatar.

Swami har inkarneret som Avatar for at højne *Sanathana Dharma*.

Hans største Mirakel er Hans transformation af folkeslagenes hjerter.

Da Baba var meget ung, stødte han en dag på en hærgende røverbande ved floden, Chitravathi.

Han talte kærligt til dem, og overtalte dem til at leve på en ordentlig og stilfærdig måde.

En af disse røvere er stadig hos Baba i Prashanthi Nilayam.

Det er Swamis Vilje, at vi alle skal leve efter de anvisninger, som står i de Hellige Skrifter.

De, som kommer til Mig, skal ikke medbringe noget til Mig. Kom bare med et rent hjerte, så vil Jeg fylde det med Kærlighed. Sagde Swami engang.

Vores Baba tilråder alle børn: *Adlyd jeres forældre, og tal sandt. Vær gode. Gør godt. Tag imod lærdom. Respekter jeres voksne, jeres lærere.*

Uselvisk tjeneste, opofrelse, og kærlighed skal være jeres motto.

Gør et eller andet godt hver dag, og husk altid ordene, jeg har sagt jer mange gange:

Mathru Devo Bhava, Pithru Devo Bhava, Acharya Devo Bhava!

(Mor er Gud, far er Gud, spiritual lærer er Gud.)

Uden en god karakter er livet en fejltagelse. Karakter er styrke. Hvis I forstår disse ting, og handler efter dem, vil Jeg være meget tilfredse med jer.

For længe siden deklamerede Swami, at Han ville bruge Sine første 16 år på at vise Leelas næste 16 år med Mirakler, og at Han derefter ville arbejde på at udbrede og prædike *Sanathana Dharma*.

Alt vil ske efter Hans Sankalpa.

At beskytte menneskeheden og bringe den lykke, er Hans Hellige Mission.

At beskytte dem, som er faret vild, og som gennemlever vanskeligheder, er Hans Hellige Løfte.

De, som har holdt fast ved Ham til alle tider, er det Hans Dharma at beskytte.

Og Babas Navn kan aldrig tilsmudses. Hvem som helst kan sige hvad som helst. Hvad enten mennesker priser Ham eller nedrakker Ham. Det har ingen betydning for Ham. Både lovprisningen og nedgørelsen er en og samme sag for Ham. Han har allerede gjort det kendt. At Han er Gud. Alles beskytter. At Han er legemliggørelsen af alle Guder.

- Hør, lillebror Radha! Vi skal også opføre os sådan, at vi får ros af dine voksne. Husk på Baba hver eneste dag. Uvidende mennesker kunne ikke genkende Gud i Sri Krishna. Det er derfor et så fantastisk held, at vi har fået lov til at se og kende til Baba i denne Avatar. Vi har endog modtaget Hans velsignelse. Hvad mere end det behøver vi? Vi er så lykkelige hver dag, og vi er berigede. Det er vores pligt, at fortsætte på den vej, som Baba har vist os. Ikke kun for at være lydige over for vores Swami, men også for at sikre os Hans velsignelse i fremtiden; for kun sådan kan vi gøre vores liv frugtbart.

Nu har jeg fortalt dig vores Babas livshistorie, og nogle af Hans Mirakler på en forståelig måde.

Alt er Hans Vilje. Hvis vi stoler på Ham, og tror Ham, vil Swami også Selv vejlede os på retfærdighedens vej.

Swami er allestedsnærværende. Og for at bevise det - har du ikke set, at Baba skænker vibhuthi på fotografier af Ham i nogle hengivnes hjem?

Swami er Omnipresent, Omnipotent og Omniscient. Det er derfor, vi siger: " Vores Baba er Herren i vores hus. Han lytter med på alle vore samtaler. Han deltager i alle måltiderne. Han tilgiver gerne alle vore fejltagelser. Han leder os på rette veje. At tjene vore medmennesker er tjeneste for Gud. Ved at tjene hver dag, vil vi gøre Ham tilfreds. Man bør tage tilflugt til Gud, og altid recitere Hans Navn. Så vil alle vanskeligheder, ulykker, smerter og sorger ophøre.

Broder. Vi må ikke handle ondt i Guds navn. Hvis vi gør det, sagde Baba engang, så bliver

det sådan, at vi troende, vi teister, bliver årsagen til ateismen i verden. Baba ønsker, at alle må leve lykkelige liv. Og dette er den Sande Hengivnes bøn.

Så Radha. Jeg vil slutte historien nu. Lad os knæle sammen foran Gud Sai, og bede Ham om, at Han altid vil bevare os ved Sin Hellige Lotus fødder!

Se så!

Må Han altid være med os, velsigne os og vejlede os. **Jai Sai Ram!**

Interesserede kan bruge dette Link til

www.srisathyasai.org.in

Giv feed back: bornenesbaba@birgitshjemmeside.dk

Om Sai Raam